

మార్చి 2016
పదువుల మాసం వచ్చింది!

కొత్త పల్లి

తెలుగు పిల్లల ఈ మాసపత్రిక వెల రూ.25/-

సంపుటి: 2 సంచిక: 2

పుటలు: 68

విడి ప్రతి వెల: 25

మార్చి 2016

ఇంటర్నెట్‌లో ఈ పుస్తకాన్ని వివిధ ఫార్మాటుల్లో ఉచితంగా చదవవచ్చు, డౌన్లోడ్ చేసుకోవచ్చు, అవసరమనిపిస్తే మీ వాణిజ్యేతర కార్యక్రమాలకోసం మీ అంతట మీరే దీన్ని ముద్రించుకోవచ్చు!

సందర్శించండి: <http://kottapalli.in/2016/03/welcome>

లైసెన్సు వివరాలు: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

Editor: Narayana Sarma

Owned, Printed and Published by:

Kottapalli Prachuranalu,
1-127/A, Near MRO Office,
Chennekothapalli,
Ananthapuramu District
Andhra Pradesh-515101
Website: <http://kottapalli.in>
Email: team@kottapalli.in
Phone: 7702877670

Printed at:

Mudrica Offset Printers,
Sanyasi Raju street,
Gandhi Nagar,
Vijayawada,
Andhra Pradesh
Phone: 08662579129

RNI Registration No: APTEL/2014/62705

Postal Registration No: HDP/008/2015-17

సంపాదకులు: నారాయణ శర్మ

గౌరవ సలహాదారు: యు. సుబ్బరాజు

ప్రచురణ:

కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, చెన్నైకొత్తపల్లి

యాజమాన్యం:

సత్య - ఫౌండేషన్ ఫర్ ఎ హెల్థీ సాసైటీ, చెన్నూరు.

చిత్రాలు:

అడవి రాముడు : 9491870753

వీరాంజనేయులు : 7799260684

ఫైనాన్స్ చదువుతున్న ఇతర మిత్రులు కూడా.

వెబ్సైటు నిర్వహణ:

ఆనంద్, లక్ష్మి

వాణిజ్యం, మార్కెటింగు:

కె. మల్లికార్జున: 9000453887

విషయ సూచిక

సుభాషితమ్...	4	గీటు రాయి...వియోగి...	39
కొత్త బేతాళం		గురు భక్తి...శ్రీవల్లి...	46
నిప్పు రాయి...రాధ మండువ...	5	రాము సోముల కథ...నారాయణ...	50
పిల్లలు రాసిన కథలు		అనువాద కథలు	
మారిన మనసు...తన్మయి...	12	జింక రాజా కథ...బౌద్ధ కథ...	54
కృతజ్ఞత...ఈశ్వర్...	16	కృర జంతువుల కథ...బెర్రి...	59
కూరగాయల లోకం...కరీన అంజం...	20	అవీ-ఇవీ	
తనవారు లేనిచోట...కృపాకర్...	24	పదాలను కనుక్కొండి...కొత్తపల్లి...	64
రహస్యం...పరిమళ...	27	పదరంగం...సిరి...	65
రైతు కష్టాలు...లత...	30	బొమ్మకు కథ రాయండి...రెడ్డి శీను...	38
ఒక నూడుల్స్ కథ...ఆదిత్య...	34	తెలుసుకుందాం...కొత్తపల్లి...	66
పెద్దలు రాసిన కథలు			

ముఖచిత్రం: చదువుల మాసం వచ్చింది
చిత్రకారుడు : సి. రాము

కొత్తపల్లిని మీ మిత్రులకు, మీరు చదివిన బడులకు, మీ సమీపంలోని లైబ్రరీలకు బహూకరించండి!

రాబోయే 12 సంచికలకై ముందస్తు చందా:

వ్యక్తులకు: 300/- (పోస్టేజీ మరియు యస్సెమ్మెస్ ఛార్జీలు కలిపి)

సంస్థలకు: 350/-

గమనిక: అచ్చయిన పుస్తకాలు ఎప్పటికప్పుడు సాధారణ పోస్టులో పంపబడతాయి.

NEFT TRANSFER కోసం అక్కౌంటు వివరాలు:

“Kottapalli Prachuranalu”
SB A/c 62320333310,
State Bank of Hyderabad
Dharmavaram Branch
IFSC: SBHY0020902

Transfer వివరాలను

మాకు మెయిల్ ద్వారా

తెలియజేయండి:

team@ kottapalli.in

నిప్పురాయి

కొత్త బేతాళం

రెట్టించిన ఉత్సాహంతో మళ్ళీ చెట్టెక్కాడు విక్రం. అక్కడున్న బేతాళాన్ని భుజాన వేసుకొని చెట్టు దిగబోయాడు. అంతవరకూ కదలక మెదలక ఉన్న బేతాళం అకస్మాత్తుగా ప్రాణం ఉన్నదాని మాదిరి ఒళ్ళు విరుచుకున్నది. ఏదో ఆలోచనలో ఉన్న విక్రం ఉలిక్కిపడేట్లు, మాట్లాడటం మొదలు పెట్టింది :

"చూడు విక్రమ్! ప్రపంచంలో అంతటా దుఃఖం నిండి ఉన్నది. కావాలనుకున్న సంతోషాలన్నీ ఒక జీవితంలో ఎవరికీ దొరకవు. ఇంకో అవకాశం రమ్మంటే కూడా అందరికీ రాదు. అలాంటి అవకాశం వచ్చినా కూడా ఉపయోగించుకోని మనుషుల గురించి 'అర్కడీ గైడార్' అనే రష్యావాడొకడు చెప్పాడు. శ్రమ తెలీకుండా ఉండేందుకు నీకు ఆ కథ చెబుతాను, విను " అంటూ ఇలా చెప్పసాగింది.

1

"అలనాటి రష్యాలోని ఒక గ్రామంలో బక్క పలుచటి ముసలివాడు ఒకడు ఉండేవాడు.

యాపిల్ పండ్ల తోటల్లో దొంగలు పడకుండా కాపలా కాసి జీవనం సాగించేవాడతను.

అతను యవ్వనంలో ఉండగా ఆ దేశంలో

అనేక కష్టాలుండేవి. వాటినన్నిటినీ అతను అనుభవించినట్లు ఆ గ్రామంలో అందరికీ తెలుసు.

ఆ కష్టాల వలనేనేమో, అతనికి వయసుకి మించిన ముసలితనం వచ్చింది. అతని బుగ్గల మీదనేగాక, పెదవుల పైభాగాన- నుదుటి మీద కూడా- గాట్లు, మచ్చలు, ముడతలు ఉండేవి. అతను నవ్వినప్పుడు కూడా అతని ముఖంలో దుఃఖం, విచారం కనపడేవి వాటి వల్ల.

అయితే ఒకరోజున, ఇవాష్కా కుడ్రీయాష్పిన్ అనే ఆ ఊరి పిల్లవాడు ఒకడు, అతను కావలా ఉన్న యాపిల్ పండ్ల తోటలోకి దూరాడు దొంగతనంగా. అయితే ఆ ప్రయత్నంలో వాడి లాగూ ముళ్ళకంచెకు చిక్కుకున్నది. దాంతో వాడు కంచెకి అవతలగా ఉన్న రేగు ముళ్ళ పాద మీద బొక్క బోర్లా పడి, బాధతో గట్టిగా కేక వేశాడు. అలా ముసలాయనకు దొరికిపోయాడు వాడు.

ముసలాయన చూసేసరికి ఇవాష్కా చేతులు చీరుకుని పోయాయి; లాగూ పీలిక క్రిందికి

వ్రేలాడుతున్నది; వాడి కళ్ళ వెంట నీరు వాన ధార మాదిరి కారిపోతోంది.

మామూలుగా అయితే అలా దొరికిన వాళ్లను ముసలివాడు దురదగొండి బెత్తాలతో కొడతాడు. ఆ తర్వాత వాళ్లను తీసుకెళ్ళి బడిలో మాష్టారుకి ఒప్పచెప్తాడు.

అయితే ఇప్పుడతనికి ఈ చిన్ని బాబుని ఏమీ అనాలనిపించలేదు. అతని కళ్ళనీళ్ళు తుడిచి, పండ్లతోట వాకిలి గుండా పరిగెత్తి పొమ్మన్నాడు.

అయితే ఇవాష్కా అప్పటికే బాగా భయపడిపోయి ఉండటం వల్లనో ఏమో, పరిగెత్తలేక గబగబా నడుస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

2

ఇవాష్కా నిజంగానే చాలా అభిమానస్తుడు. అతను అట్లా నడుస్తూ నడుస్తూ నేరుగా అడవిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. చేసిన పని తలుచుకుంటున్న కొద్దీ అతని తల సిగ్గుతో మరింత వాలిపోయింది.

మధ్యాహ్నం వరకూ దారీ తెన్నూ లేకుండా తిరిగిన అతను దోప తప్పిపోయాడు. కొండ

పాదాన్ని ఆధారం చేసుకుని నడుస్తుండగా ఒకచోట చిత్తడి చిత్తడిగా ఉన్న బురద దారి ఎదురయింది అతనికి. బాగా అలిసిపోయి అక్కడే ఉన్న ఓ బండరాయి మీద కూర్చున్నాడు-

ఏదో చురుక్కుమన్నది పిర్రమీద. బండ మీద కూర్చున్న వాడల్లా "అబ్బా!" అని మూలిగి, ఒక్క ఉదుటున లేచి అవతలకి దూకాడు. రాయి మీదున్న పురుగేదో తనని కుట్టిందనుకొని, దాని కోసం వెతికాడు. పురుగేమీ లేదు!

'మరేంటి?' అనుకుంటూ అట్లా బండరాయి మీద చెయ్యి పెట్టగానే ఈసారి అతని అరచెయ్యి కాలింది! దాంతో అతనికి

అర్థమైంది- ఆ రాయి 'నిప్పురాయి'! ఈసారి ఇవాళ్ళా దాన్ని ముట్టుకోకుండా దగ్గరికి వంగి పరిశీలనగా చూశాడు- దాని మీద ఏవో కొన్ని అక్షరాలు దుమ్ముకొట్టుకుని మసకమసకగా కనిపించాయి!

వెంటనే తన చిరిగిపోయిన లాగూ పీలికని లాగి, దాంతో అక్షరాల మీదున్న మట్టిని తొలగించి, రాయిమీద రాసి ఉన్న దాన్ని గట్టిగా చదివాడు: "తమ జీవితంలో ఆనందాన్ని రుచి చూడని వాళ్ళెవరైనా ఈ రాయిని రెండుగా పగలగొడితే వాళ్ళు తమ యవ్వనాన్ని తిరిగి పొందుతారు"

అది చదివి ఇవాళ్ళా చాలా నిరాశపడ్డాడు. అతడికి ఇప్పుడు అతని వయసు 8 సంవత్సరాలే. తనకి ఇప్పుడే కొత్త జీవితం ఎందుకు, ఏం చేసుకోను?

"మళ్ళీ ఒకటో తరగతిలో చేరాలో ఏమో!" అనుకుని వాడికి చాలా భయం వేసింది కూడా.

"ఇలా కాకుండా ఇది నన్ను ఒకటో తరగతి నుండి పై తరగతులకి తీసుకుని వెళ్ళగలిగితే ఎంత బాగుండేది కదా! ఇప్పుడు దీంతో

నాకేం పని లేదు!" అనుకొని, వాడు దాన్ని అక్కడే వదిలేసి ఇంటి ముఖం పట్టాడు.

దారిలో యాపిల్ పండ్ల తోట మీదుగా వెళ్తూ చూసాడు- ముసలి తాత దగ్గుతూ, ఆయాసపడుతూ కంచెకి తెల్లరంగు వేస్తున్నాడు.

అతన్ని చూడగానే ఇవాష్కాకు చాలా దయ కలిగింది. 'ఈ తాత నన్ను దురదగొండి ఆకులతో కొట్టి మాష్టారుకి ఒప్పచెప్పి ఉండాల్సింది- అయినా ఆ పని చేయకుండా నన్ను ఊరికే వదిలేశాడు. ఇప్పుడు నేను ఇతనికి సాయం చేస్తాను- నిప్పురాయి సంగతి చెప్తాను. దాన్ని వాడుకుంటే అతను మళ్ళీ యువకుడైపోతాడు. ఇంక దగ్గనక్కర్లేదు; ఆయాసపడనక్కరలేదు; కుంటుతూ నడవనక్కర్లేదు' అనుకున్నాడు. వెంటనే ముసలివాడి దగ్గరికి వెళ్ళి నిప్పురాయి సంగతి చెప్పాడు. ముసలివాడు సంతోష పడ్డాడు. ఇవాష్కాకి తన పట్ల ఉన్న అక్కరకి మెచ్చుకున్నాడు. అయితే తాను అప్పటికప్పుడే తోటని వదిలి రాయి దగ్గరికి రావడానికి మటుకు ఒప్పుకోలేదు-

"ఇప్పుడు నేను పనిలో ఉన్నాను. ఈ కాపలా పనిని వదిలి రాలేను. అయితే నువ్వు మంచి పిల్లవాడివి. ఒక పని చేసి పెట్టు. శ్రమ అనుకోకుండా నువ్వు ఇప్పుడే పోయి, ఆ రాయిని ఏదో ఒక రకంగా కొండమీదకి చేర్చు- సాయంత్రంగా నేను వచ్చి రాయిని బద్దలు కొడతాను" అన్నాడు.

3

విషయం చెప్పగానే తాత ఎగిరి గంతేస్తాడనీ, 'ఏదీ, ఆ రాయిని చూపించు!' అని తనమీదికి దూకుతాడనీ, వెంటనే తనను బయలుదేరదీస్తాడనీ అనుకున్న ఇవాష్కా జావ కారి పోయాడు: 'అయినా సాయంత్రం వస్తానన్నాడులే' అని మనసుని సముదాయించుకుని, ముసలాయన దగ్గర నుండి రెండు దళసరి గోనె సంచులని అడిగి ఇప్పించుకుని, వెనక్కి వెళ్ళాడు. అసలు రాయిని బురదలోంచి బయటికి లాగటమే చాలా కష్టమైంది.

ఆ తర్వాత "హా! హమ్మయ్య! ఇప్పుడు ఇంక ఈ రాయిని కొండ మీదికి దొర్లించుకుంటూ వెళతాను. తాత వచ్చి దీన్ని బద్దలు చేస్తాడు; మళ్ళీ కుర్రవాడైపోతాడు. పాపం, 'అతని

జీవితమంతా కష్టాలమయం' అని అందరూ చెప్పుకుంటారు. ఇకనైనా అతని జీవితంలోకి కొంచెం సంతోషం వస్తుంది" అని రాయిని కొండ మీదకల్లా నెట్టాడు ఆ పిల్లాడు.

అంతా అయ్యాక అలిసిపోయి, అక్కడే పడుకుని, ముసలాయన కోసం నిరీక్షించసాగాడు.

సాయంత్రానికి వచ్చాడు ముసలాయన. ఊరికే చేతులూపుకుంటూ వచ్చిన ఆయన్ని చూసి ఇవాక్కా ఆశ్చర్యపోయాడు- "ఎ సుత్తో, సమ్మెటో, గునపమో తీసుకురాకుండా, ఒట్టి చేతులతో వచ్చావేంటి? ఈ

బండ రాయిని నీ చేతులతో బద్దలు చేయగలనని అనుకుంటున్నావా?" అని అడిగాడు.

ముసలివాడు ఇవాక్కా దగ్గరకి వచ్చి అతని తల మీద చేయి వేసి నిమిరుతూ "లేదు బిడ్డా! నేను ఈ రాయిని బద్దలు కొట్టాలనుకోవడం లేదు" అన్నాడు. ముసలివాడు తన తలని నిమరడంలో ఉన్న ప్రేమని ఇవాక్కా అనుభవిస్తున్నాడు.

తాత కొనసాగించాడు- "లేదు మనవడా! నేను కొత్త జీవితం మొదలు పెట్టడాన్ని కోరుకోవడం లేదు. నీ దృష్టిలో నేను ఒక ముసలివాడిని, అనాకారిని, ఎప్పుడూ ఆనందానికి నోచుకోనివాడిని-

కానీ నిజంగా చూస్తే నేను నా జీవితంలో ఎంతో ఆనందాన్ని అనుభవించాను. ప్రజల క్షేమం కోసం, స్వేచ్ఛ కోసం ఎన్నో మంచి పనులు చేశాను. కష్టాలు పడ్డాను. నా దేశ ప్రజలందరూ స్వేచ్ఛగా జీవించాలని నేను కన్న కలలన్నీ సాకారమయ్యాయి- ఇంతకంటే నా జీవితంలో సంతోషం ఏముంటుంది?

నా జీవితం కఠినంగా గడిచింది. ఐనప్పటికీ అది అర్థవంతంగాను, ఉపయోగకరంగాను, నిజాయితీగాను గడిచింది. ఇప్పుడు నాకు ఇంకొక జీవితం, ఇంకో యవ్వనం అవసరం లేదు" అన్నాడు.

తాత అన్న మాటల్లో ఒక్క ముక్క కూడా అర్థం కాలేదు ఇవాళ్ళాకి. అయినా తాత ముఖంలోని గంభీరతను చూసి అతనేమీ బదులు చెప్పలేదు.

అస్తమిస్తున్న సూర్యుడిని చూస్తూ ఇద్దరూ కొంతసేపు మౌనంగా కూర్చున్నారు. గాలి ప్రశాంతంగా వీస్తోంది. నిప్పురాయి కూడా చల్లబడినట్లనిపించింది.

కాసేపయ్యాక ఇద్దరూ లేచి కొండ దిగుతుండగా "అయితే తాతా, ఈ రాయిని కొండ మీదకి ఎందుకు చేర్చమన్నావ్ నన్ను?" అడిగాడు ఇవాళ్ళా.

ముసలివాడు నవ్వాడు. "అది అందరికీ కనపడేటట్లు కొండ మీదనే ఉండాలి. తర్వాత ఏం జరుగుతుందో నీ జీవితకాలంలో చూద్దవుగాని" అన్నాడు.

చాలా సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. అప్పటి నుండి ఆ రాయి అక్కడే ఉంది. దాన్ని ఎవ్వరూ పగలగొట్టలేదు. చాలామందే వచ్చి చూసారు దాన్ని. అందరూ దాని దగ్గరికి రావడం, కొంచెం సేపు అలా నిలబడి చూడటం, తల పంకించి వచ్చిన దారినే తిరిగి వెళ్ళటం.

మనసు బాగాలేనప్పుడు ఒక్కోసారి పెద్ద ఇవాళ్ళా కూడా 'రాయిని పగలగొడతాను. మళ్ళీ ఒక కొత్త జీవితం మొదలు పెడతాను' అనుకుంటాడు; అక్కడకి వెళతాడు.

అయితే కొంతసేపు ఆ రాయి ఎదురుగా నిలబడగానే అతని ఆలోచనల్లో మార్పు వస్తుంది. "వద్దులే. మళ్ళీ కుర్రాడిని

అవ్వక్కర్లేదు. 'ఇచ్చిన జీవితాన్నే ఉపయోగించుకోలేదు; కొత్త జీవితం కోసం అంతా మళ్ళీ మొదలు పెట్టుకున్నాడు' అని అందరూ నవ్వుతారు" అనుకుని వెనక్కి వెళ్ళిపోతుంటాడు.

తాత ఆ రాయిని అందరికీ కనపడేట్లుగా కొండమీదకి ఎందుకు చేర్చమన్నాడో ఇవాళ్ళా కుడ్రియాష్కిన్ కి ఇప్పుడు అర్థం అయింది"

బేతాళం ఈ కథ చెప్పి "ఇంతకీ ఇవాళ్ళాకు ఏమి అర్థమైందంటావు?! అల్ప సంతోషి ఐన ముసలివాడు 'నాకు ఈ జీవితం చాలు' అనుకొని ఉండచ్చు. కానీ 'మిగిలిన వాళ్ళెవ్వరూ కూడా రాయిని బ్రద్దలు కొట్టలేదు' అనటం ఆశ్చర్యంగా ఉంది. మాయ రాయి మనుషుల మనసుల్ని మార్చేస్తున్నదా?!" అన్నది.

విక్రం చిరునవ్వు నవ్వుతూ "బేతాళం, ఈ కథ మానవ స్వభావంలో ఉన్న వైరుధ్యాన్ని

ఆవిష్కరిస్తున్నది. మనిషి ఒకవైపున కొత్త ఆనందాన్ని కోరుకుంటూనే, మరొకవైపున తనకు లభించిన జీవన రసాన్ని ఆస్వాదిస్తుంటాడు. తను ఒక వైపున కష్టపడుతూనే, మరొకవైపున జీవితంలో కష్టం ఎప్పుడూ ఉంటుందని కూడా చూస్తాడు. పరస్పర విరుద్ధమైన ఈ రెండు భావనల మధ్యా ఉన్న సంఘర్షణ ఎన్నటికీ తెగదు. రాయిని బ్రద్దలు కొట్టి వెనక్కి పోయేంత ధైర్యం ఆలోచనాపరులకెవ్వరికీ ఉండదు. అయితే త్వరపడి ఎవరినీ ఊరికే నిర్ణయించుకోనీక, లోతుగా ఆలోచించే శక్తిని మనుషుల్లో ప్రేరేపిస్తూండచ్చు ఆ రాయి- అంతకు మించి అదేమీ చేయట్లేదు" అన్నాడు.

అలా విక్రంకు మౌనభంగం కలగటంతో బేతాళం అతని పట్టు నుండి చటుక్కున విడివడి, మళ్ళీ చెట్టుకొమ్మ మీదికి చేరుకున్నది!

(ఆధారం:'ది హాట్ స్టోన్' అనే అర్కడీ గైడార్ కథకు రాధ మండువ గారి అనుసృజన)

టీచర్: వంద రూపాయల నోటు మీద గాంధీ తాత నవ్వుతూ ఎందుకుంటాడు?

రాంబంటు: ఏడుస్తుంటే మరి నోటంతా తడయిపోతుంది గదండీ! అందుకని!

నవ్వు

మరిన మనసు

రచన: మాదిరెడ్డి తులసి తన్నయి, నాలుగవ తరగతి, శ్రీచైతన్య స్కూలు, మారుతీ నగర్, విజయవాడ.

విజయవాడలో ఉండే రవి ఒకరోజున బడి నుండి ఇంటికి సైకిల్ మీద వస్తూ ఉన్నాడు.

దారి మధ్యలో వాడికి ఒక కుక్క పిల్ల కనబడింది. ఆకలొతున్నదో, ఏమో- 'కుయ్ కుయ్' మని ఏడుస్తున్నదది.

రవి దానిని ఎత్తుకొని ఇంటికి తీసుకెళ్లాడు.

"అమ్మా, పాపం దీనికి ఆకలేస్తున్నట్లున్నది. దీన్ని మనం పెంచుకుందాం" అంటూ కుక్క పిల్లను అమ్మకు చూపించాడు.

అమ్మ ముఖం చిట్టించింది. "ఛీ- ఈ కుక్క పిల్ల మనకు వద్దు- ఎక్కడ నుండి తెచ్చావో అక్కడే వదిలేయ్" అన్నది. రవికి ఏడుపు వచ్చింది.

అయినా అమ్మ మాటని కాదనేది ఎలాగ? అందుకని దానికి కాసిని పాలు పోసి, ఆనక దాన్ని తీసుకెళ్లి మళ్ళీ అక్కడే వదిలేసి వచ్చాడు.

అయినా కుక్క పిల్ల మటుకు రవిని వదలలేదు. అతని వెంటనే చాలా దూరం వచ్చింది. అయినా దానికేసి చూడకుండా సైకిలెక్కి గబగబా ఇల్లు చేరుకున్నాడు రవి.

ఆ తర్వాత దాన్ని మరిచిపోదామని చాలా ప్రయత్నించాడు అతను.

కానీ అసలు వీలే కాలేదు!

రెండు రోజుల తర్వాత వాళ్ల అమ్మతో కలిసి సంతకు వెళ్లాడు రవి. ఆ కుక్క అక్కడ సంతలోనే ఉంది! వాళ్లను చూడగానే అది తోక ఊపుకుంటూ సంతోషంతో గబగబా పరుగెత్తుకొని వచ్చింది వాళ్ళ దగ్గరికి.

అంతలో ఎవడో దొంగ ఒకడు రవి వాళ్ల అమ్మ మెడలోని చైను లాక్కొని గిరుక్కున వెనుతిరిగి పరుగు పెట్టాడు. రవి వాళ్ల అమ్మ "దొంగ! దొంగ!పట్టుకోండి!" అని అరిచింది.

ఏం చేయాలో తోచక నిలబడిపోయాడు రవి. కానీ కుక్క పిల్ల మటుకు దొంగను వెంబడించింది. చటుక్కున వాడి కాళ్ల మధ్యలో దూరింది.

దొంగ దాన్ని తప్పించుకోబోయి, జారి తటాలున క్రింద పడిపోయాడు. ఆలోగా అందరూ వచ్చి వాడిని పట్టుకున్నారు. గొలుసుని రవి వాళ్ళ అమ్మకి ఇచ్చారు.

"ఈ కుక్క పిల్ల మీదేనా? బలే ధైర్యం దీనికి. దీన్ని మాకిస్తారా, పెంచుకుంటాం?" అడిగారు సంతలోని జనాలు అందరూ.

"అయ్యో- దొరక్క దొరక్క దొరికింది ఇది మాకు- దీన్ని ఎవ్వరికీ ఇచ్చేది లేదు" అన్నది అమ్మ, కుక్క పిల్లను ఎత్తుకొని ముద్దు పెట్టుకుంటూ.

కృతజ్ఞత

రచన: టి. ఈశ్వర్, ఎనిమిదవ తరగతి, ZPHS రాయల చెరువు, అనంతపురం జిల్లా.

రాయల చెరువు బడిలో పదోతరగతి చదువుతున్నది లక్ష్మి. లక్ష్మి తెలివి గల పిల్ల. ప్రతిరోజూ బడికి వెళ్లటమే కాదు- టీచర్లు ఇంకా చెప్పని పాఠాలన్నీ కూడా సొంతగా నేర్చుకొని వచ్చేది. నోట్సులన్నీ ముందుగానే రాసేది. ఉపాధ్యాయులు చెప్పిన మాటలు

వినేది. తన క్లాసులో ఆ అమ్మాయే ఫస్టు- ఏ పరీక్షలోనైనా తనే ముందు ఉండేది; ఏ ప్రశ్న అడిగినా జవాబు చెప్పేది.

లక్ష్మి తల్లిదండ్రులకు తను ఒక్కతే కూతురు. వాళ్ళు కూడా చాలా మంచివాళ్ళు. తనకు ఏవైనా కావాలంటే

'లేదు' అనకుండా ఇచ్చేవారు. తల్లిదండ్రులు ఏవైనా కష్టాలలో ఉన్నారంటే ఆ అమ్మాయి కూడా సహాయం చేసేది. తండ్రి అప్పుడప్పుడూ ఇచ్చే డబ్బుల్ని ఖర్చు చేయకుండా దాచుకొని, చదువులకోసం పాదుపుగా వాడేది.

అలాంటి మంచి అమ్మాయికి ఎంత కష్టం ఎదురయ్యిందో, తలచుకుంటేనే బాధ వేస్తుంది. లక్ష్మి వాళ్ల నాన్న ఫ్యాక్టరీలో పనిచేస్తుండగా ఒకరోజున బరువైన ఇనుప సామాను ఒకటి వచ్చి కాలు మీద పడింది. దాంతో ఆయన కుడి కాలు విరిగింది.

ఫ్యాక్టరీ యజమానులు ఆయన్ని ఆస్పత్రిలో చేర్పించారు- అయితే సంవత్సరం పాటు ఆయన కాలు క్రింద పెట్టగూడదన్నారు డాక్టర్లు. కానీ ఇక కుటుంబం గడిచేదెలాగ? ఆనాటి వరకూ లక్ష్మి వాళ్ళ కుటుంబంలో నాన్న మాత్రమే పనికి వెళ్లేవాడు. కానీ ఇప్పుడు వాళ్ళ అమ్మ ప్రధాన బాధ్యత వహించాల్సి వచ్చింది. ఆమెతోబాటు లక్ష్మి కూడా పనికి వెళ్లాల్సి వచ్చింది. అంతకు ముందంతా రోజూ బడికి వెళ్లే అమ్మాయి-

ఇప్పుడు ఒకరోజు వెళ్లే మూడు రోజులు బడి మానేయవలసి వచ్చింది. దానికి తోడు విచారం! లక్ష్మి చిక్క సగమైంది. అయినా ఆ పాప తన కష్టాలను ఎవ్వరితోటీ చెప్పుకోలేదు.

అయితే లక్ష్మి వాళ్లకు జంతుశాస్త్రం బోధించే సురేష్ అయ్యవారు ఆ పాపలో మార్పును గమనించారు. ఒకరోజు సాయంత్రం ఆయన ఆ పాపను దగ్గరికి పిలిచి "ఎందుకమ్మా, ఇదివరకు అంత చలాకీగా ఉండేదానివి, ఇలా నీరసించి పోతున్నావెందుకు? బడికి కూడా సరిగ్గా రావట్లేదు ఈ మధ్య? ఏమైంది?" అని అడిగాడు.

దాంతో లక్ష్మి ఏడ్చుకుంటూ నిజం చెప్పేసింది. ఆ పాప చెప్పింది విని మాష్టారు చాలా బాధపడ్డారు. "నీకేమీ పరవాలేదు తల్లీ, నేను ఏదో ఒకటి చేస్తాను. మీ ఇంటికి వచ్చి మాట్లాడతానులే, బాధపడకు" అని, వాళ్ల ఇంటికి వెళ్ళి లక్ష్మి అమ్మ నాన్నల్ని పలకరించారు.

"చూడండి, కుటుంబపు వాస్తవ పరిస్థితులు పిల్లలకు తెలిస్తూ ఉండేట్లు చూడాలి

తల్లిదండ్రులు- అయితే ఆ జ్ఞానం వాళ్ల భవిష్యత్తును పాడు చేసేదిగా ఉండకూడదు.

మీరు వచ్చే సంవత్సరానికి ఎలాగూ బాగైపోతారు; మళ్ళీ ఇల్లు చక్కగా నడిపిస్తారు. దానికోసం ఆ పాప పదోతరగతి పోగొట్టుకుంటే ఎలాగ?

మీ కుటుంబానికి నెల ఖర్చు ఎంత అవుతుంది? సంవత్సరం పాటు ఆ డబ్బు నేను ఇస్తాను- మీకు వీలైనప్పుడు నాకు తిరిగి ఇద్దరు- ఇప్పుడు మటుకు ఆ పాపని బాగా చదువుకోనివ్వండి!" అని చెప్పారు వాళ్లకి.

అలా లక్ష్మి మళ్ళీ బడికి బాగా రాగలిగింది; చక్కగా చదువుకోగలిగింది; పదోతరగతిలో జిల్లాలో మొదటి స్థానంలో నిల్చింది. సురేష్

అయ్యవారి ప్రోత్సాహంతో గురుకుల విద్యాలయ పరీక్ష రాసి సీటు తెచ్చుకున్నది. నాగార్జున సాగర్ కాలేజీలో చేరి, అక్కడ కూడా మొదటి స్థానంలో నిలిచింది!

ఆ సరికి లక్ష్మివాళ్ల నాన్న కాలు కుదురుకున్నది. ఆయన మళ్ళీ పనిలో చేరాడు. కుటుంబం ఒక దారిన పడింది మళ్ళీ.

లక్ష్మి బాగా చదువుకొని డాక్టరు అయ్యింది. ప్రభుత్వ డాక్టరుగా తన బాధ్యతల్ని సరిగా నిర్వర్తించటమే కాక, పల్లె ప్రజల కష్టాలు తెలిసినది కనుక మానవత్వంతో ప్రవర్తిస్తూ వచ్చింది. చాలామంది పిల్లలకు చదువుల్లో సందేహాలు తీర్చింది, ఇతరత్రా సాయం చేసింది. చాలామందికి ఉచితంగా వైద్యం చేసింది. తమ కుటుంబానికి సురేష్ అయ్యవారు చేసిన సాయాన్ని ఆమె ప్రతిరోజూ గుర్తుచేసుకునేది. "ఒకరికి చేసిన సాయం ఊరికే పోదు" అని అందరికీ చెబుతుండేది.

ఒకసారి డ్యూటీ అయిపోయాక, ఇంటికి పోయేందుకు సిద్ధమైన సమయంలో ఒక

యాక్సిడెంటు కేసు వచ్చింది. చూడగా ఆ పేషెంట్ ఎవరో కాదు- సురేష్ అయ్యవారు!

'ఆయనకు ప్రమాదం జరిగిందే' అని లక్ష్మికి

బాధకలిగినా, తన చదువు ఆయనకు ఈ విధంగా ఉపయోగపడుతున్నందుకు సంతృప్తి కూడా కలిగింది. ఆయనకు గొప్ప వైద్యసేవలు లభించేట్లు చూడటమే కాక, ఆయన కోలుకునేంత వరకూ ఆమె ఆయన్ని దగ్గరుండి చూసుకున్నది!

బాగై వెళ్తూ తనకు కృతజ్ఞతలు చెప్పిన అయ్యవారి కాళ్లకు నమస్కరిస్తూ "ఇదంగా మీరు నాకు చేసిన సాయం. నేను మీ స్ఫూర్తిని నిలబెడతాను- నాలాంటివారికి అనేకమందికి సాయం చేస్తాను" అని మాట ఇచ్చింది.

టీచర్: వేడి చేసినప్పుడు ఘనరూపంలోకి మారే ద్రవాలేంటి చెప్పు, సుజాతా?

సుజాత: ఇడ్లీ పిండి, దోసె పిండి టీచర్!

భోజనప్రియుడు!

గవర్నమెంటు క్లర్క్ భీమారావు రిటైర్ అయ్యాక ఓ భోజన హోటల్ పెట్టాడు..

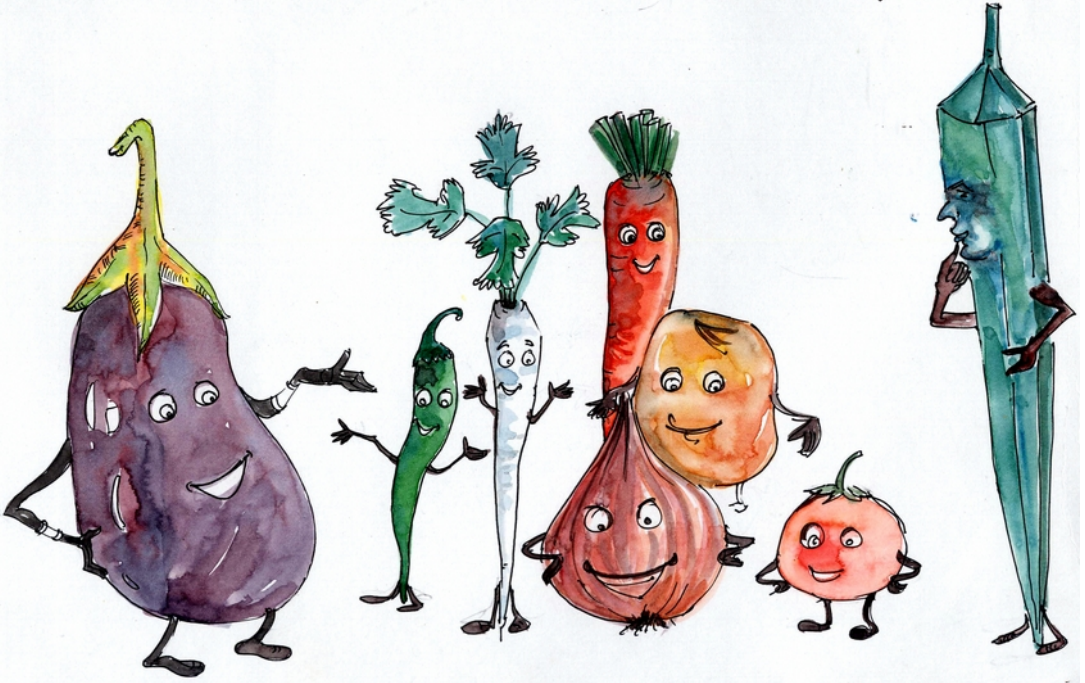
సుబ్బారావు: మీ హోటల్ బిజినెస్ ఎలా నడుస్తోంది?

భీమారావు: ఏమంత లేదు. ఎందుకనో పెద్ద క్లెక్ కాలేదు.

సుబ్బారావు: ఈ మధ్య రెండు, మూడు సార్లు ఇటొచ్చి చూశాను. కానీ ఎప్పుడూ హోటలుకు తాళం వేసే ఉంటోంది మరి!

భీమారావు: నువ్వు బహుశా ఏ లంచ్ టైంలోనో, డిన్నర్ టైం లోనో వచ్చి ఉంటావు. అప్పుడు మేం భోజనానికి ఇంటికెళ్తాంగా?!

నవ్వు!

కూరగాయల లోకం

రచన: కరీనా అంజాం, ఎనిమిదవ తరగతి, ప్రసాద్ ఇం. మీ. స్కూల్, అనంతపురం.

అనగనగా ఒక లోకం. ఆ లోకం పేరు కూరగాయల లోకం. ఆ లోకంలో అందరూ కలిసి మెలసి ఆనందంగా ఉండేవారు. ఒకరికి కష్టం వస్తే అందరూ సహాయపడేవారు.

వారికి రాజు వంకాయ. అందరినీ సమానంగా చూసేవాడు; అందరికీ ఎంతో

సహాయం చేసేవాడు.

అయితే అనుకోకుండా ఒక రోజున ఆ లోకంలోకి ఒక బెండకాయ ప్రవేశించింది. బెండకాయ అక్కడి వాళ్లందరినీ చూసి అసూయ పడింది. "వీళ్లందరికీ పొట్లాట పెట్టాలి. ఎలాగైనా రాజునుండి దూరం చేయాలి. రాజుని మోసంచేసి డబ్బులు

ఎత్తుకుపోవాలి" అనుకున్నది.

అనుకున్నట్లే అది మెల్లగా ఒకరికి ఒకరికి మధ్య చిచ్చులు పెట్టింది. టొమాటో ఉల్లి మంచి స్నేహితులు. వీళ్లని దూరం చేసింది బెండకాయ. అలాగే అందరికీ ఒకరంటే ఒకరికి పడకుండా చేసింది.

ఒకవైపున ఇలా చేస్తూ, మరొకవైపున అది వంకాయరాజు దగ్గరికి వచ్చి "వందనాలు మహారాజా! టొమాటోకి జ్వరం వచ్చింది- డబ్బు అవసరం" అంది. "సరే"నని వంకాయరాజు డబ్బు తీసి ఇచ్చాడు.

అట్లాగే మరొక రోజున వచ్చి "ఉల్లికి కూడా జ్వరం వచ్చింది ప్రభూ!" అంటే వంకాయ రాజు జాలిపడి మళ్ళీ ఇంకొంత డబ్బు

ఇచ్చాడు బెండకాయకి.

అట్లా దుబారా డబ్బుకి అలవాటు పడిన బెండకాయ రోజూ వంకాయ దగ్గరికి వచ్చి, ఎవరికో ఒకరికి ఆరోగ్యం బాగాలేదని చెప్పి డబ్బు తీసుకొని వెళ్తోంది.

కొన్నాళ్ళు ఇలా గడిచాక, వంకాయ రాజుకి బాధ వేయసాగింది- "అసలు నాలోకంలో ఇంత మందికి బాగా లేదు. అందరూ రోగాలతో కొట్టుమిట్టాడుతున్నట్లున్నారు. ఇంత బాధల్లో ఉన్నవాళ్లని పలకరించకపోతే ఏం బాగుంటుంది? నేను అందరినీ ఒకసారి చూసి వస్తాను" అని బయలుదేరాడు వంకాయ రాజు.

చూస్తే రాజ్యంలో పరిస్థితి బాగాలేదు- అందరూ ఒకరితో ఒకరు కొట్లాడుతూ ఉన్నారు. ఒకరి మీద ఒకరు చాడీలు చెప్పుకుంటున్నారు. ఒకరినొకరు తిట్టుకుంటున్నారు.

వంకాయ రాజు అందరినీ అడిగాడు- "ఎందుకు, మీరు ఇలా కొట్లాడుతున్నారు?" అని. అందరూ ఒకరిమీద ఒకరు చెప్పుకోవటం మొదలెట్టారు.. వాళ్ల

మాటలన్నీ విని, రాజు ఓపికగా వాళ్ల సమస్యలను అన్నింటినీ పరిష్కరించాడు. "ఊరికే కొట్లాడుకోవద్దండి- తోటి వాళ్లని గురించి తప్పుగా అనుకుంటూ ఉండద్దండి- మీకేమైనా అన్యాయం జరిగితే రాజుగారి దగ్గరికి పోండి" అని చెప్పాడు అందరికీ.

ఆ తర్వాత అతను పోతుంటే, దారిలో టొమాటో కనిపించింది. రాజుగారు అడిగారు "నీకు జ్వరం అంట కదా, ఇప్పుడు బాగుందా?!" అని.

టొమాటో అతనికేసి వింతగా చూసింది. "నాకు జ్వరమా?! లేదే?! అసలు ఈమధ్య నాకు జ్వరమే రాలేదు!" అని చెప్పి వెళ్లిపోయింది.

వంకాయరాజుకు ఆశ్చర్యం వేసింది. అది అలాగే ఆలోచిస్తూ ఉల్లి ఇంటికి వచ్చి "ఇప్పుడు ఆరోగ్యం ఎట్లా ఉంది?" అని అడిగింది.

ఉల్లి కూడా ఆశ్చర్యపోతూ "నాకేమయింది? బాగానే ఉన్నానుగా?" అన్నది. వంకాయరాజు ఆలోచించుకుంటూ కోటకి చేరుకున్నది. "బెండకాయ ఎందుకు అబద్ధం

చెప్పింది?" అని.

దారిలో కాకరకాయ ఒకటి ఫోనులో మాట్లాడుతూ, వినిపించక అవస్థ పడుతున్నది. వంకాయరాజు దాని దగ్గరికి వెళ్లి, ఫోనును పెద్దగా పెట్టి ఇచ్చాడు. సరిగ్గా ఆ సమయానికి బెండకాయ ఫోన్లో మాట్లాడింది కాకరకాయతోటి: "అవును. నా దగ్గర చాలా డబ్బు ఉంది. అయినా నాకు ఇంకా చాలా డబ్బులు కావాలి. వంకాయ రాజు తిక్కవాడు. అతన్ని మోసం చేసి అతని దగ్గరున్న డబ్బులన్నీ పూర్తిగా దోచుకుంటాను. ఈ లోకంలో అందరికీ మధ్య పోట్లాటలు పెట్టేసాను. ఇప్పుడు ఎవ్వరూ కలసి ఉండటం లేదు" అని చెప్పసాగింది.

అది విన్న వంకాయ రాజుకు సంగతి అంతా అర్థమైంది. తనదగ్గర పనిచేసే మిరపకాయల సైన్యాన్ని పిలిచి బెండకాయను, దాని దగ్గరున్న డబ్బుతో సహా దర్బారుకు తెమ్మన్నాడు. కాకరకాయని కూడా పిలిచి నిలబెట్టి, దాని చేత నిజం చెప్పించాడు.

అప్పుడు బెండకాయ తన తప్పునంతా

ఒప్పుకున్నది- "అవును. నేనే, ఈ లోకంలో అందరినీ ఒకరికొకరు దూరం అయ్యేట్లు చేశాను. ఎందుకంటే నాకు డబ్బు అవసరం" అని చెప్పింది.

అప్పుడు వంకాయ రాజు అన్నది- "సరే-

అయితే ఈ డబ్బు అంతా నువ్వే పెట్టుకో, ఏమీ పర్లేదు. కానీ ఈ లోకంలో ఉన్న వారిని అందరినీ మళ్ళీ ఒక్కటిగా చేసి పో!" అని.

అప్పుడు సిగ్గుపడిన బెండకాయ లోకంలో ఉండే అందరినీ పిలిచి "నన్ను క్షమించండి- నేను మీ అందరి మధ్య దూరాన్ని పెంచాను. రాజుకు తప్పుడు మాటలు చెప్పి డబ్బులన్నీ దోచాను" అని ఒప్పుకున్నది. అప్పుడు అందరూ కలిసి ఆ బెండ కాయను కూరగాయల లోకంలోకి రానివ్వకుండా చేశారు.

అందరూ మళ్ళీ ఆనందంగా కలిసి ఉండటం చూసి రాజుగారు సంతోషపడ్డారు.

అతి తెలివి!

టీచర్(చివరి పీరియడ్లో) : నేను ఇప్పుడు కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను. వాటికి సరైన జవాబు ఎవరు చెబితే వాళ్లను ఇంటికి పంపించేస్తాను.

కొద్ది సేపు వేచి చూసాడు చింటూ.

ఎంతకీ తన వంతు రావట్లేదు.

కొంచెంసేపు చూసాక, ఒక్కసారిగా తన బ్యాగును ఎత్తి కిటికీలోంచి బైటికి విసిరేశాడు.

టీచర్: ఎవరది, ఎవరు విసిరేశారు, ఆ బ్యాగును బయటికి?!

చింటూ: నేనే టీచర్! జవాబు సరిగ్గా చెప్పాగా, ఇప్పుడు ఇంటికి వెళ్లచ్చా టీచర్?!

నవ్వు

తనవారు లేని చోట..

రచన: బి.కృపాకర్, ఆరవ తరగతి, యం.పి.యు.పి.స్కూల్, కంకణాల పల్లి.

కంకణాల పల్లిలో నివసించే వెంకటేష్ చాలా అల్లరి పిల్లవాడు. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక తుంటరి పని చేస్తూనే ఉండేవాడు. అలా చేయటం వాడికి అదొక సరదా అయిపోయింది.

ఒకసారి ప్రక్క ఊరిలో జరుగుతున్న జాతరకు వెళ్ళారు ఊళ్ళో వాళ్లంతా కలిసి. జాతరలో ఒక మూలన కల్లు దుకాణాలు

పెట్టారు. వెంకటేష్ తనవాళ్లనుండి వేరు పడి, మెల్లగా ఆ దుకాణాల వైపుకు నడిచాడు.

అక్కడ త్రాగుబోతులు ఇద్దరు కలబడటం మొదలు పెట్టారు- చూస్తూండగానే వాళ్ల గొడవ పెద్దదైంది. ఒకరి మీద ఒకరు పడి పడి కొట్టుకోసాగారు. చుట్టూతా మూగిన జనాలు ఎవరో, ఏ ఊరివాళ్ళో తెలీదు-

వెంకటేష్ కూడా వాళ్లలో ఒకడుగా నిలబడి నవ్వుకుంటూ ఆ పోట్లాటను చూడటం మొదలు పెట్టాడు.

అక్కడ మూగిన జనాలు కూడా బాగా త్రాగినట్లున్నారు- అందరూ ఈలలు వేస్తూ, దొమ్మీలో ఉన్నవాళ్లను ప్రోత్సహిస్తున్నారు. ఆ సమయంలో వెంకటేష్ కూడా ఒళ్ళు మరచిపోయాడు; వాళ్ల పోరాటంలో మగ్గుం అయిపోయాడు.

కొంతసేపటికి, అక్కడ వెంకటేష్‌తో పాటు జాతరకు వచ్చిన అమ్మ, నాన్న వాడికోసం వెతుక్కోవటం మొదలు పెట్టారు. వాడు ఎంతకీ కనబడలేదు. వెంకటేష్ వాళ్ల అమ్మ ఇక ఏడుపు మొదలు పెట్టింది. వాళ్ల నాన్న చికాకు పడసాగాడు. ఊరి జనాలు అంతటా కలయతిరగటం మొదలెట్టారు- "వెంకటేష్! వెంకీ!" అని అరుచుకుంటూ.

ఆలోగా వెంకటేష్ చూస్తున్న గొడవ మరింత పెద్దదైంది. అక్కడ కొట్టుకుంటున్న వాళ్ళిద్దరినీ వేరు వేరు ఊళ్ళ వాళ్లట. వారి ఊళ్ళ జనాలు బరిలోకి దిగారు. గొడవ విస్తరించింది. కట్టెలతో కొట్టుకునేవాళ్ళు

కొందరైతే, రాళ్ళు విసురుకునేవాళ్ళు కొందరు.

అయినా వెంకటేష్‌కు అదంతా చాలా సరదాగా అనిపించింది. తను జాతరకు వచ్చాడనిగానీ, అమ్మానాన్నలు తనకోసం వెతుక్కుంటారనిగానీ వాడికి అసలు గుర్తే రాలేదు!

ఆ సమయంలో ఎవరో విసిరిన రాయి ఒకటి వచ్చి తటాలున వెంకటేష్ తలకు తగిలింది! గొడవలో మునిగి ఉన్న జనాలెవ్వరూ రక్తం కారుతూ గుంతలో పడిపోయిన వెంకటేష్‌ను అసలు గమనించనే లేదు! అంతలో అటుగా వచ్చిన కంకణాలపల్లివాళ్ళు వాడిని గుర్తు పట్టి, వాళ్ల అమ్మానాన్నలకు తెలియజేశారు. అందరూ కలిసి వెంకటేష్‌ను ఆసుపత్రికి

తీసుకెళ్లారు. "చాలా సీరియస్ గా ఉంది. త్వరగా ఆపరేషన్ చెయ్యాలి. లేకుంటే పిల్లవాడు బ్రతకడు" అని చెప్పి డాక్టర్లు ఆపరేషన్ చేశారు.

నాలుగు నెలల తర్వాత, వెంకటేశ్ మళ్ళీ బడికి పోగలిగాడు. వాడు వెళ్ళే సరికి బడి అంతా గందరగోళంగా ఉంది. 'కిరణ్ అనే పిల్లవాడు తామరపూలకోసం ఒంటరిగా పోయి బావిలో పడిపోయాడు. ఇప్పుడు ఆసుపత్రిలో ఉన్నాడు' అని.

ఆ రోజున తెలుగు అయ్యవారు పాఠం

చెబుతున్నారు:

తనవారు లేని చోటను

జనమించుక లేని చోట జగడము చోటన్

అనుమానమైన చోటను

మనుజునకు నిలువ దగదు మహిలో సుమతీ!

అది విన్న వెంకటేశ్ కు కన్నీరు ఆగలేదు. మిత్రులందరికీ తన అనుభవాన్ని చెప్పి, "ఆ రోజున జాతరలో మన ఊరివాళ్ళెవ్వరూ లేకపోయి ఉంటే నేను బ్రతికేవాడినే కాదు. అందుకనే జనాలెవ్వరూ లేని చోట్లకు, పొట్లాటలు జరిగే చోట్లకు, పిల్లలకు తగిన వాతావరణం లేని చోట్లకు పోకూడదు. అట్లాంటి చోట్ల మనం ఊరికే నిల్చొని ఉన్నాకూడా ప్రమాదం మనకు వచ్చి తగులుకోవచ్చు. ఇప్పుడు చూడండి కిరణ్ కి ఎలా అయ్యిందో!" అని.

మాస్టారు చెప్పిన పద్యం, తన అనుభవం రెండూ వెంకటేశ్ లో గొప్ప మార్పునే తెచ్చాయి. ఆ తర్వాత వాడు ఎంతో బాధ్యతతో వ్యవహరించటం మొదలు పెట్టాడు. తిరిగి బడికి వచ్చిన కిరణ్ నీ తన బాటలోనే నడిపాడు!

రహస్యం

కొన్ని కథల్లో చెప్పలేనంత హాస్యం దాక్కుని ఉంటుంది. అంతుపట్టని లోతు ఉంటుంది. ఈ కథ అలాంటిదే..!

సేకరణ: పరిమళ, ఎనిమిదవ తరగతి, మాట్రీక్స్ ఉన్నత పాఠశాల, వర్షి , నిజామాబాద్ జిల్లా.

మాధవపురాన్ని పాలించే మాధవుడికి రహస్యాలు చేదించటం అంటే ఇష్టం. సాహస కార్యాలు ఆయన్ని అనేక దేశాలు తిప్పాయి. ఒకసారి ఆయన అలా దేశాటన చేస్తూ

పొరుగు రాజ్యపు సీమలో ప్రవేశించాడు. అక్కడ దట్టమైన ఓ అడవిలో దారి తప్పి, సన్యాసులు ఉండే మఠానికి ఒక దానికి చేరుకున్నాడు. వాళ్ళు ఆయనకు అతిథి

మర్యాదలు చేసి, భోజనం పెట్టి, పడుకునేందుకు ఒక గది చూపించారు.

అర్ధరాత్రి అవుతున్నదనగా మఠంలో ఎక్కడినుండో వింత వింత శబ్దాలు వెలువడసాగాయి. రాజుకు హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది. 'ఏమిటా శబ్దాలు?!' అనుకున్నాడు. అయితే అతను లేచి పరిశోధించాలని అనుకునేసరికి శబ్దాలన్నీ అకస్మాత్తుగా సద్దుమణిగాయి!

మరునాడు తెల్లవారాక, 'రాత్రి వెలువడిన ఆ

శబ్దాలు ఏమిటి?' అని అతడు ఆ సన్యాసులను అడిగాడు.

"మేము నీకు చెప్పలేము- ఎందుకంటే నువ్వు సన్యాసివి కాదు కదా?!" అన్నారు వాళ్ళు.

రాజుకు తల తిరిగినట్లయింది. శబ్దాల రహస్యాన్ని తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం అతన్ని నిలువనివ్వలేదు. అయితే కొద్ది సేపటికల్లా సన్యాసులు అతనికి వీడ్కోలు చెప్పేసారు. రాజుకేమో, అక్కడే ఉండి ఆరోజు రాత్రి శబ్దాల రహస్యాన్ని ఛేదించాలని ఉంది. అయినా ఇంక ఏమీ చేయలేక, అలా అసంతృప్తితోనే తిరిగి వెళ్లిపోయాడు.

మళ్ళీ కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత, వింతగా అక్కడికే చేరుకున్నాడు- సంధ్యా సమయంలో!

మళ్ళీ అప్పటి సన్యాసులే అతన్ని సాదరంగా ఆహ్వానించి వసతి కల్పించారు. మళ్ళీ అదే గది దొరికింది అతనికి. "అప్పటి లాగా ఆ శబ్దాలు వినిపిస్తాయా, ఇవాళ్ల?" అన్న ఆలోచనతో రాజుకు అసలు నిద్ర పట్టలేదు.

అర్ధరాత్రి అవుతున్నదనగా మళ్ళీ

మొదలయ్యాయి శబ్దాలు. చటుక్కున లేచిన మాధవుడు ఆ మఠంలో అంతటా కలయ తిరిగాడు. తను ఎటు వెళ్ళినా, శబ్దాలు మరొక దిక్కునుండి వస్తున్నట్లు అనిపించసాగాయి! కొద్ది సేపటికి అంతటా నిశబ్దం అలుముకున్నది.

మర్నాడు రాజు ఆ సన్యాసులను ఇలా అడిగాడు "ఆ శబ్దం ఏమిటో దయచేసి చెప్పండి" అని

"నువ్వు సన్యాసివి కావు, మేము చెప్పము" అన్నారు అందరూ ఒకేసారి.

"సరే. నేను సన్యాసిని అవుతాను- ఏం చేయాలో చెప్పండి!" అడిగాడు రాజు.

"నీ గుర్రాన్ని, నీ దగ్గర ఉన్న వస్తువుల్ని, దుస్తుల్ని అన్నిటినీ దానం చేసేయ్. ఆనక ఈ దుస్తుల్ని ధరించి రా!" అన్నాడు పెద్ద సన్యాసి.

'సరే'నని, ఆయన చెప్పినట్లే చేశాడు రాజు- "ఇప్పుడు చెప్పండి, ఏమిటి, ఆ శబ్దం?!" అడిగాడు కుతూహలం ఆపుకోలేక.

"ఆ దారి గుండా వెళ్లు. నీకొక ద్వారం కనిపిస్తుంది. దాన్ని తెరువు. నీకే

అర్థమవుతుంది" అన్నారు వాళ్ళు.

అతను అలాగే వెళ్లాడు. ఒక ద్వారం కనిపించింది- దానిని తెరిచాడు; ఆ తర్వాత మరొక ద్వారం- వెండిది- కనబడింది. దానినీ తెరిచాడు- అమితమైన కాంతి ఒక్కసారిగా వచ్చి నేరుగా అతని కళ్ళలోకి పడింది. పారిపోవాలనిపించింది అతనికి. కానీ భయంతో కాళ్లు కదల్లేదు. అరుద్దామంటే నోరు పెగల్లేదు.

అతను చూసిందేమిటి?!

ఆ వింత శబ్దానికి కారణం ఏమిటి?!

పాఠకులారా, క్షమించాలి- మీకు ఆ రహస్యం చెప్పలేను.. ఎందుకంటే మీరు సన్యాసులు కారు కదా!

రైతు కష్టాలు

ఈ కథలో లింగయ్య మన దేశపు సన్నకారు రైతులందరికీ ప్రతీక. "దినదిన గండం- నూరేళ్ల ఆయుష్షు" అన్నట్లున్న అన్నదాత స్థితి మెరుగయ్యేదెన్నడు?

రచన: సాముల లత, తేజ విద్యాలయం, నల్గొండ జిల్లా.

సవరణ: కొత్తపల్లి

అనగనగా శ్రీశైల క్షేత్రానికి దగ్గరలోని ఒక కుగ్రామంలో లింగయ్య అనే రైతు ఒకడు ఉండేవాడు. లింగయ్యకు తండ్రి తాతలు ఇచ్చిన ఆస్తి పన్నెండు ఎకరాల చేను ఉండేది. అయినా ఏం, ప్రయోజనం? ఆ

భూమిలో ఏదీ సరిగా పండేది కాదు. అంతేకాక తను చాలా పేదవాడు- పంటకు కావలసిన పెట్టుబడి కూడా దొరక్క తంటాలు పడుతూండేవాడు.

ఒకసారి వాళ్ల ఊరికి కొందరు వ్యాపారులు

వచ్చారు. "భూముల్ని కొంటాం. ఎకరానికి పదివేలిస్తాం" అంటూ. పదివేలు అనేసరికి రైతులందరూ చాలా ఉత్సాహపడ్డారు. చాలామంది వాళ్ళకు భూములు అమ్ముకున్నారు. లింగయ్య మటుకు అమ్మలేదు. 'భూమి అమ్ముకొని నేను ఎక్కడికి పోవాలి?' అన్నాడు.

త్వరలోనే అందరికీ తెలిసింది- "శ్రీశైలంలో కృష్ణకు ఒక పెద్ద డ్యాము కడతారు. ఆ ఆనకట్ట వెనక లక్షలాది ఎకరాల్లో నీళ్ళు నిలవ ఉంటాయి. ఒక్కో ఎకరాకి పదిలక్షలకు తక్కువ కాకుండా వస్తుంది. చేనన్నీ పొలాలైపోతాయి" అని.

"నేను చెప్పలేదా, ఈ వ్యాపారులు ఒట్టి మోసకారులు. మన దగ్గర పదివేలకే ఎకరా కొనుక్కుందామనుకున్నారు" అన్నాడు లింగయ్య సంతోషంగా.

అయితే చూస్తూండగానే శ్రీశైలం ప్రాజెక్టు వెనక్కి జరిగింది. వీళ్ల చేను రిజర్వాయర్కి సంబంధం లేకుండా దూరంగా విసిరేసినట్లు అయ్యింది. వీళ్ల ఊరికి నీళ్ళు అందలేదు. భూములు అమ్మినవాళ్ళు ఏనాడో ఊరు

వదిలేసి పోయారు. భూములు కొన్న వ్యాపారులు ఆజాపజా లేరు. ఊరంతా బోసిపోయింది. పంటలు పెడదామంటే కూలీలు దొరకని స్థితి ఏర్పడింది.

త్వరలోనే అందరు రైతులూ బోర్లు వేయటం మొదలెట్టారు. "రిజర్వాయర్లో నిండా నీళ్ళుంటాయి. మనం బోరు వేస్తే కొల్లలుగా నీళ్ళు పడతాయి" అని ఆశ పెట్టారు బోర్ల వ్యాపారులు. లింగయ్య దగ్గర బోరు వేసుకునే డబ్బు లేదు. అప్పుగా కూడా దొరికే అవకాశం లేకుండింది. బోరు పంపుల ఆధారంగా వ్యవసాయం చేసిన రైతులు రకరకాల పండ్ల తోటలు పెట్టారు. వారికి లక్షలు ఆదాయం రావటం మొదలు పెట్టింది. కొన్నేళ్లకు మడి కట్టుకొని కూర్చున్న లింగయ్యకు కూడా తల తిరగటం మొదలైంది. "ఒక్క బోరు వేయాలి- పండ్లతోటలు ఎన్నటికీ నిలుస్తాయి" అని పైసా పైసా కూడబెట్టటం మొదలెట్టాడు. తిండి తిప్పలు మాని పొదుపు చేసాడు.

ఆలోగా అక్కడున్న పండ్లతోటలు అన్నీ ఒక్కటొక్కటే ఎండిపోవటం మొదలెట్టాయి.

"ఈ నీళ్ళు మంచివి కావంట" అని కొందరు అనసాగారు. "భూగర్భ జలాలు అడుగంటాయంట" అని ఇంకొందరు చెప్పుకోసాగారు.

ఆలోగా పళ్లతోటలు పెట్టిన రైతులు ఇంకా ఇంకా బోర్లు త్రవ్వటం మొదలు పెట్టారు. కొందరి బోర్లలో మంచి నీళ్ళు వడ్డాయి. నీళ్ళు వడని వాళ్ళు భూములమ్ముకొని ఎటుపోయారో, పోయారు. లింగయ్య కూడా ఒక జమిందారి దగ్గర అప్పు తీసుకొని

బోరు వేశాడు. కాని తన దురదృష్టం, బోరులో నీళ్ళు వడలేదు!

ఆలోగా కొత్తరైతులు కొందరు పత్తి పంట వేయటం మొదలెట్టారు. "పత్తికి వాననీళ్ళు చాలు! చీడపీడల్ని తట్టుకుంటుంది! ఎకరాకి లక్షరూపాయలు ఆదాయం ఉంటుంది!" చూసి, చూసి ఆశపడిన లింగయ్య 'ఇక లాభం లేద'ని తనూ పత్తి పంట వేశాడు. అయితే ఏం ఖర్చుమో- ఆ సంవత్సరం ఎండలు విపరీతంగా కాశాయి. లింగయ్య పత్తి అంతా ఎండకు కాలింది. చివరికి పంట అంతా బూడిద అయ్యింది.

మరుసటి సంవత్సరం లింగయ్య మళ్ళీ అప్పు చేసి, ఈసారి మిరపతోట వేశాడు. పంటను జంతువులు తొక్కి నాశనం చేసినా, 'మిగిలినదే చాలు' అనుకున్నాడు. తీరా పంట చేతికి వచ్చేసరికి మిరప రేట్లు ఎంత అడుగంటాయంటే, పంటని కోసిన కూలి డబ్బులు కూడా గిట్టలేదు!

అయినా పట్టువదలని లింగయ్య మళ్ళీ అప్పు తీసుకొని, ప్రక్క పొలం వారితో నీటి ఒప్పందం పెట్టుకొని, ఈసారి పరి పంట

వేశాడు. నీళ్లు లేక వరి పంట దాదాపు ఎండిపోయింది.

ఆ సరికి లింగయ్య జమీందారుకు ఇవాల్సిన డబ్బు ఆరంకెల స్థాయికి చేరుకున్నది. లింగయ్య నీరసించి పోయాడు. అతని మనసు విరిగిపోయింది. వరి పంటకోసం కొన్న పురుగు మందును

తాగి చనిపోవాలని నిశ్చయించుకొని, ఒక రోజు మధ్యాహ్నం సమయంలో పొలం చేరుకున్నాడు.

సరిగ్గా ఆ సమయానికి మేఘాలు క్రమ్ముకున్నాయి. ఉరుములు, మెరుపులతో భయంకరమైన వాన మొదలైంది.

లింగయ్య ఆవేశం అంతా ఆ వానతో ఆవిరైంది. అతని ఆశలు మళ్ళీ చిగురించాయి. తన వరిపంట ఇక తిరుక్కుంటుంది- ఈసారి బాగా పండుతుంది! తన కష్టాలన్నీ తీరతాయి!

లింగయ్య చనిపోయే ఆలోచనని ప్రక్కన పెట్టేసి పనిలోకి దిగాడు. ఈసారి అతని పొలం మంచిగా పండి కోతకు వచ్చింది. వచ్చిన వడ్లు అమ్మేసరికి ఆనాటి వరకూ తనకు ఉన్న అప్పుంతా తీరింది! తను గెలిచాడు!

టీచర్: రామూ! పదహైదు పండ్ల పేర్లు చెప్పరా!

రాము: కమలా పండు, సపోట పండు, జామ పండు.....

టీచర్: ఊ చెప్పు, నాకు మొత్తం పదహైదు పండ్లు కావాలి!

రాము: ఇంకో డజను అరటి పండ్లు కొనుక్కోండి టీచర్! మొత్తం పదహైదు అవుతాయి.

నవ్వు!

ఒక నూడుల్స్ కథ

కథ : శ్రీమాన్ ఆదిత్య వర్మ, నాలుగవ తరగతి, చిన్నయ విద్యాలయ, హైదరాబాదు
(వ్రాసింది : వాళ్లమ్మ)

అనగనగా ఒకప్పుడు తిరుపతిలో కృష్ణ అనురాధ అనే దంపతులు ఉండేవారు. వారికి అఖిల్, సాయి ఆదిత్య అనే ఇద్దరు కొడుకులు ఉన్నారు. అఖిలేమో నాలుగవ తరగతి. ఆదిత్యేమో రెండవ తరగతి చదువుతున్నారు.

పెద్దవాడు అఖిల్కి ఫాస్ట్‌ఫుడ్ అంటే చాలా ఇష్టం. వాళ్ల అమ్మ బాక్సులో పెట్టి ఇచ్చే భోజనం సరిగ్గా తినకుండా ఆకలితో ఇంటికి వచ్చి 'నూడుల్స్ కావాలి, పిజ్జా కావాలి' అని మారాం చేసేవాడు. అన్నయ్యని చూసి ఆదిత్య కూడా అలానే గొడవ చేసేవాడు.

పెద్దవాళ్లు ఎలా ప్రవర్తిస్తే చిన్నవాళ్లు కూడా అలాగే ప్రవర్తిస్తారు కదా.

కృష్ణ అనూరాధ పిల్లలకు ఆరోగ్యవంతమైన భోజనం పెట్టాలని శతవిధాలా ప్రయత్నించేవారు. కానీ పిల్లలు మాత్రం చాలా మొండిగా 'చెత్త తిండి కావాలి' అనేవాళ్ళు. పాపం పిల్లలకి తెలీదు కదా, 'వాళ్లకి దీర్ఘకాలంలో ఏది మంచిది' అన్న విషయం? స్వయంగా అనుభవంలోకి వస్తే అప్పుడు వివరంగా అర్థమవుతుంది.

ఒకరోజు కృష్ణ అనూరాధ అఫీసుకు

వెళ్ళారు; పిల్లలిద్దరూ ఆరోజున ఇంట్లోనే ఉన్నారు. సాయంత్రంగా నానమ్మ భానుమతి గారిని అడిగి పది రూపాయలు తీసుకొని, ఇంటి ప్రక్క షాప్‌లో నూడిల్స్ కొనుక్కొచ్చారు. నానమ్మకేం తెలుసు- తెచ్చి ఇచ్చి, చేయమంటే చేసి పెట్టింది వాళ్లకి!

నూడుల్స్ తినేసాక ఇద్దరూ నానమ్మకు చెప్పి ఆడుకోవడానికి వెళ్లిపోయారు. రెండు గంటల తర్వాత ఇంటికి వచ్చి, చకచకా కాళ్ళు చేతులు కడుక్కొని, స్నానాలు చేసారు: అన్నం వడ్డిస్తున్న అమ్మ దగ్గరికి వచ్చారు.

ఆదిత్యేమో పోయి నాన్న ప్రక్కన కూర్చున్నాడు; అఖిల్ మాత్రం నెమ్మదిగా అమ్మ దగ్గరికి వచ్చి, 'నాకు కొంచెం కడుపులో నెప్పిగా ఉంది. నేను అన్నం తినను' అన్నాడు. దానికి అమ్మ 'నువ్వు పిచ్చి ఫుడ్ అంతా తింటే కడుపులో నెప్పి రాదా?' అని తిట్టి, కొంచెం గోరువెచ్చని జీలకర్ర నీళ్లు త్రాగించి పడుకోబెట్టింది.

రాత్రి పదకొండు గంటలకి అఖిల్ ఏడుస్తూ నిద్రలేచి అనూరాధ దగ్గరికి వచ్చాడు-

"అమ్మా! నాకు చాలా కడుపు నెప్పి వస్తున్నది. భరించలేనంత!" అంటూ. ఇంకేం చెయ్యాలి?

అమ్మానాన్నలిద్దరూ వెంటనే వాడిని పిల్లల ఆసుపత్రికి తీసుకువెళ్లారు. ఎమర్జెన్సీ వార్డులో వాడికి రకరకాల టెస్ట్లు చేసారు: "ప్రస్తుతానికి నొప్పి తగ్గడానికి మందులు ఇచ్చాం; ఏమీ పర్లేదు; రేపు ఆపరేషన్ చేస్తాం" అన్నారు.

అఖిల్కి ఆసుపత్రి అంతా వింతగా అనిపించింది: చేదు మాత్రలు, ఇంజక్షన్స్ నెప్పి, ఫినాయిల్ వాసన- అసలేదీ నచ్చలేదు. 'మరునాడు ఆపరేషన్' అని చెప్పి హాస్పిటల్ వాళ్ళు కూడా అసలు ఇంకేమీ పెట్టలేదు. అఖిల్కి ఆకలి దంచేసింది; ఆపరేషన్ అంటే భయమేసింది; చాలా ఏడుపు వచ్చేసింది!

అయినా పాపం, వాళ్ల అమ్మ సముదాయించగా ఊరుకున్నాడు. ఆపరేషన్ థియేటర్లో పెద్ద సూది ఇంజక్షన్ ఇచ్చాక, ఇంక అఖిల్కి ఏమీ తెలియలేదు. మళ్ళీ వాడికి మెలకువ వచ్చేసరికల్లా హాస్పిటల్లో మరో రూంలో ఉన్నాడు!

అప్పుడుచెప్పింది అమ్మ- 'తిన్న నూడిల్స్ అరగకపోవడం వల్ల కడుపులో నెప్పి వచ్చింది అఖిల్కు. డాక్టర్లు పొట్ట కోసి, ఆపరేషన్ చేసి, అరగని నూడుల్స్ తీసేసి, పొట్ట మొత్తం క్లీన్ చేశారు'.

మర్నాడు డాక్టరు గారు వచ్చి అఖిల్ తల నిమిరి "ఎలా ఉంది ఇప్పుడు?! ఇక నుంచి అయినా అమ్మ పెట్టిన ఫుడ్ తింటావా, లేక నూడిల్స్ తింటావా? జంక్ ఫుడ్తో మళ్ళీ మళ్ళీ

కడుపు నెప్పి వస్తుంటుందమ్మా, జాగ్రత్త!" అన్నారు.

'ఎప్పుడూ ఇంట్లో చేసిన ఫ్రైడ్ ఫుడ్, పూట్స్, చపాతీ, టిఫిన్స్ మంచివి' అన్నారు.

"ఆహారం విషయంలో అమ్మ, నాన్న చెప్పిన మాట విను- ఇంకెప్పుడూ ఆసుపత్రికి రావాల్సిన అవసరం లేదు అన్నారు.

"అవును డాక్టరు గారూ! మా తమ్ముడు- నేను కూడా ఇక నుంచి ఎప్పుడూ అమ్మ నాన్న పెట్టిన ఫుడ్ తింటాం. వాళ్ల మాట కూడా ఎప్పుడూ వింటాం" అన్నాడు అఖిల్. దానికి బుల్లి ఆదిత్య కూడా తలూపాడు.

అంతా విని అమ్మ అన్నది, నవ్వుతూ: "అమ్మ-నాన్నలు అన్నీ మంచి విషయాలే చెప్తారు' అని వీళ్ళిద్దరికీ తెలిసేందుకేగా, నాకు ఇట్లా లక్షరూపాయలు ఖర్చు అయింది?" అని.

అప్పట్నుంచీ పిల్లలిద్దరూ వాళ్ల అమ్మ చేసే చిరుధాన్యాల టిఫిన్స్ తిని ఆరోగ్యంగా, బలంగా ఎదిగారు. ఇంక వాళ్లకి అసలు ఆసుపత్రికి వెళ్లే అవసరమే లేకుండా పోయింది. అఖిల్కి అయితే ఆసుపత్రి అసలు కొంచెం కూడా నచ్చలేదుగా, మరి?!

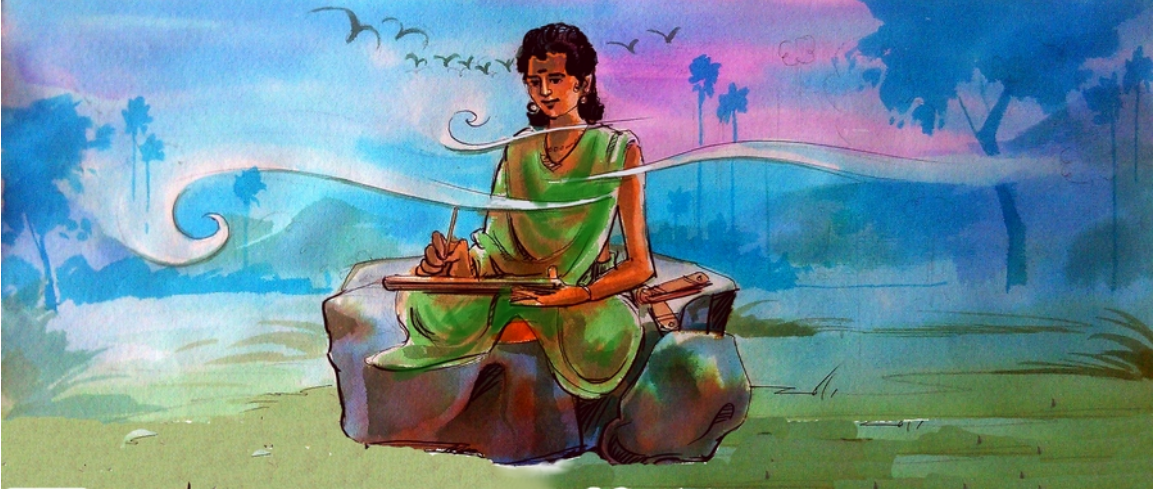
స్వాగతం!

కొత్తపల్లిలో పిల్లల రచనలకు ప్రాధాన్యత ఉంటుంది. ఈ పుస్తకంలో దాదాపు సగం కథలు పిల్లలు రాసినవి; మిగిలినవి పిల్లలకోసం పెద్దలు రాసినవి. బొమ్మలు వేసిన వాళ్ళు మటుకు యువకులు. పిల్లలను కలవటం, వాళ్లతో తెలుగులో కథలు రాయించటం, బొమ్మలు వేయించటం, వాళ్ళు పంపిన కథల్ని, బొమ్మల్ని సరిదిద్ది మిగతా పిల్లలందరికీ నచ్చేట్లు పుస్తకాలుగా తయారు చేయటం, దానికోసం ఓపెన్ సోర్సు ఉపకరణాలను వాడటం, కథల్ని అందరూ ఉచితంగా చదువుకునేట్లు ఇంటర్నెట్లో పెట్టటంతోపాటు, కొన్ని ప్రతులు అచ్చు వేయటం మాకు ఇష్టం. అందరి మేలూ కోరి చేసి ఈ పనిలో మీరూ పాలుపంచుకోండి. సాయం చేయండి. పిల్లల కథల ప్రపంచానికి స్వాగతం !

బొమ్మకు కథ రాయండి

ఇది చూసారా? అమ్మ, నాన్న అప్పుడే పుట్టి ఇంకా కళ్ళు కూడా తెరవని పిల్లకు పుస్తకం చూపించి మురిసిపోతున్నారు. అయితే ఏంటి ఆ పుస్తకం? వామో.. పిల్లని ఐన్‌స్టీన్‌ని చేద్దామని అప్పుడే కలలు అల్లేస్తున్నట్లున్నారే ! అట్లా ఊహలు అల్లితే పాప కనీసం ఐఐటీకైనా వెళ్తుందని ఆలోచనేమో. ఓసారి ఊహించండి- నిజంగానే అలా జరిగితే ఏమౌతుంది? ఇప్పుడే పుట్టిన పిల్లలకోసం ఐఐటీ కోచింగులు, యంఐటీ టెస్టు కిట్లు ఇస్తే ఎలా ఉంటుంది ?! మీ ఆలోచనల్ని కథలాగా రాసి వంపగలరేమో చూడండి. చక్కని కథకు చక్కని బహుమతి!

గీటురాయి

రచన : వియోగి, కర్నూలు.

భవానిదాసు గొప్ప కవి. అతనిది కవితా హృదయం. అరణ్యంలోకి పోయి, ప్రకృతిని చూసి పులకిస్తూ అద్భుతమైన కవితా ఖండికలు రచించేవాడు. పిట్టలు పాడినా, ఆకులు అల్లలాడినా, గాలి పాడినా, వంకల్లో నీళ్ళు జలజల పారినా అతని మనసు పరవశ్యైత్తి కవితాన్ని చిలకరించేది.

భవానిదాసు భార్య దుర్గ గట్టిది. రకరకాల పనులు చేసుకుంటూ సంసారాన్ని ఈదుకొస్తున్నది. ముగ్గురు పిల్లల్ని,

అత్తమామల్ని పోషిస్తున్నది- భర్తతో పాటు.

భవానిదాసుకు ఏనాడూ సరైన 'సంపాదన'లేదు. కావ్యాలు, పురాణాలు చదువుతూ, పద్యాలు వల్లిస్తూ కాలం గడిపేవాడు. మొదట్లో వారికి చిన్నపాటి ఆస్తులేవో ఉండినై గానీ, కూర్చుని తింటే కొండలైనా కరిగిపోతాయన్నట్లు, రాను రాను పేదరికం చుట్టుకున్నది వాళ్లని.

ఒకరోజు వాళ్ల చిన్నపాప లలితకు తీవ్రమైన జబ్బు చేసింది. వైద్యానికి చేతిలో డబ్బులు

లేవు. వైద్యులు ఖరీదైన వైద్యం సూచించారు. ప్రాణపాయ స్థితి! చివరికి దుర్గ తన తాళిబొట్టు అమ్మి లలితను బ్రతికించుకోవలసి వచ్చింది.

దాంతో చలించి పోయాడు భవానిదాసు-
"దుర్గా! ఇన్నాళ్ళూ నేను ఇంటిని పట్టించుకోలేదు. నన్ను క్షమించు. నా కళ్ళు తెరచుకున్నాయి.

ఇప్పుడే రాజాగారి దగ్గరకు వెళ్తాను. నా కావ్యాలను చూపించి, మన సంసారానికి కావలసినంత ధనం తీసుకువస్తాను. నువ్వేమీ దిగులుపడకు" అంటూ ఓదార్చి, రాజాగారి ఆస్థానానికి బయలు దేరాడు.

అయితే రాజాగారి కోట ముందున్న కావలివాళ్ళు అతన్ని ఆపేసారు. "అయ్యా! నేను భవానిదాసు కవిని! రాజాగారి దర్శనం కోసం వచ్చాను. దయ ఉంచి వారి దర్శనం చేసుకోనివ్వండి" అంటూ ప్రార్థించాడు.

"పంచె కట్టిన ప్రతి వాడు కవే! నాలుగు అక్షరం ముక్కలు నేర్చుకునేది, 'నాలాంటి పండితుడు లేడు' అని విర్రవీగుతూ రాజాగారి దగ్గరికి వచ్చేది! పో పోవయ్యా!"

సుబ్బయ్య అనే భటుడు అన్నాడు.

"ఓ దాసూ! యవ్వనంలో ఉన్నావు. శుభ్రంగా పని పాటలు చేసుకోకుండా, ఈ కవిత్వం పిచ్చి నీకెందుకయ్యా! కవిత్వం కూడు పెడుతుందా, గుడ్డనిస్తుందా?" వీరయ్య అనే భటుడు ఇంకొకడు హితబోధ చేశాడు.

"ఈ భవానిదాసు అంటే

ఏమనుకుంటున్నారు. రాజాగారు నాకు గండపెండేరం తొడిగి, ఏనుగు మీద ఊరేగిస్తారు. అప్పుడు తెలుస్తుంది మీకు-కవిత్వం విలువ ఏంటో!" చెప్పాడు దాసు.

"సరేగాని, నిన్ను పోనిస్తే మాకేం లాభం

చెప్పు?" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"రాజాగారు నాకిచ్చిన దానిలో కాస్తా కూస్తా యిస్తాలే!"

"అబ్బే అలా కుదరదు. రాజాగారు నీకిచ్చే బహుమతిలో నాలుగో వంతునాకు, నాలుగోవంతు అతనికి యివ్వు. మిగతా సగం నీకు" వీరయ్య చెప్పాడు పరిష్కారం.

గత్యంతరం లేక, భవానిదాసు అందుకు ఒప్పుకుని లోనికి ప్రవేశించాడు.

విక్రమవర్మ మహారాజులవారు గొప్ప రసజ్ఞులు. అనేకమంది కవులను, కళారులను ఆయన పోషిస్తూ ఉంటారు. ఆయన చుట్టూ అన్ని వేళలా కవులు, పండితులు, కళాకారులు ఉంటారు. విక్రమవర్మ 'రామశర్మ' అనే పేరొందిన కవి రచించిన కావ్యాన్ని ఆస్వాదిస్తుండగా భవానిదాసు సభలోనికి ప్రవేశ పెట్టబడ్డాడు. కావ్యగానం అయింతర్వాత విక్రమవర్మ అడిగాడు.

"తమరు ఎవరు? ఏ పనిమీద వచ్చారు?"

"మహాప్రభూ! నేను ఒక చిన్న కవిని, భవానిదాసు నామధేయుడ్ని! చిన్నప్పటి

నుండి కవిత్వం రాయడమే వృత్తిగా పెట్టుకున్న వాడిని. తమరికి నా కవిత్వం వినిపిద్దామని వచ్చాను" వినయంగా చెప్పాడు.

"ఓహో. రాయటం కాక మరేమి చేస్తుంటారు?" అడిగాడు మంత్రి.

"ఇంకో వృత్తి అంటూ వేరే ఏదీ లేదండీ. రచనయే నా వృత్తి, ప్రవృత్తినీ" చెప్పాడు భవానిదాసు.

"ఎంత దాకా చదువుకున్నావు?" మంత్రి అడిగాడు.

"మహారాజా! మా గ్రామంలో విద్యా సౌకర్యాలు అంతంత మాత్రమే. నేను రామాయణ భారత పురాణాలు మాత్రం చదువుకున్నాను. గొప్ప గొప్ప కవుల గ్రంథాలు మాకు అలభ్యం!" సిగ్గుపడుతూ చెప్పాడు భవానిదాసు.

"మహారాజా! వీడెవడో మూర్ఖునిలా ఉన్నాడు. చదువుకొనలేదట; కవి పండితుల రచనలు, కావ్యాలు చదవనే లేదట; తాను మాత్రం కవిత్వం రాస్తాడట. కూపస్థ మండూకం అన్నమాట. తాను రాసిందే

గొప్ప కవిత్వం!" ఆస్థానకవి పుల్లయ్య అన్నాడు పుల్ల విరువుగా.

"మన్నించాలి మహారాజా! కవిత్వం రాయడానికి అమ్మవారి దయ, అభినివేశం, స్పందించే హృదయం ఉంటే చాలు. గొప్ప కవుల కావ్యాలు చదవకపోయినా చక్కటి-చిక్కటి కవిత్వం రాయవచ్చు" సమర్థించుకున్నాడు భవానిదాసు.

"అయితే నీ కవిత్వం ప్రయోగం మా మీదే మొదలెడతావా?" విక్రమవర్మ భయపడుతూ అడిగాడు.

"వద్దు వద్దు. మహారాజు గార్కి ఎన్నో పనులున్నాయి. వారి ఆరోగ్యం మాకు మహాభాగ్యం. కాబట్టి ఇతగాడి కవిత్వాన్ని ముందుగా మా పండిత బృందానికి వినిపించమనండి. అతడి కవిత్వంలో 'సస లేదు; పస ఉంది' అని మేము భావిస్తే, అప్పుడు అతన్ని తమ ముందుకు తెస్తాం " అన్నాడు కవి పుల్లయ్య.

మంత్రికి అది నచ్చింది. "అవును ప్రభూ! అడ్డుమైన చెత్తాచెదారం తమ చెవిన ఎందుకు పడాలి? మన పండితులు ఇతడి కవిత్వాన్ని

కాచి వడబోస్తారు. ఆణిముత్యాలనే తమకు వినిపింప చేస్తారు" మంత్రి చెప్పాడు.

విక్రమవర్మ అందుకు సమ్మతించాడు.

ఆ రకంగా భవానిదాసు ఒక పండిత ప్రాంగణంలో ముందస్తుగా తన కవిత్వం వినిపించాల్సి వచ్చింది కొన్ని రోజులపాటు.

రోజూ అతను తాళపత్రాలు తీసి చదవడం, దానిపైన ఎవరో ఒకరు ఏదో ఒక వ్యాఖ్య చేయడం జరుగుతున్నది.

"అరే! ఇది కాళిదాసు కావ్యంలోని ఫలానా ప్రకరణానికి అనుకరణ కదూ!" అని ఒక పండితుడంటాడు.

"ఈ కథ మూలం సంస్కృతంలో ఉంది. దీన్ని నువ్వు కొత్తగా రాసిందేముంది?" అని ఇంకో పండితుడంటాడు.

"భవానీ! నీ కవిత్వంలో ఛందో దోషాలున్నాయి. వ్యాకరణం సరిగాలేదు" ఒక వైయాకరిణుడు అంటాడు.

"అరే ఇదేం కవిత్వమయ్యా! చాలా నీరసంగా ఉంది" ఒక కవి.

"చూడు దాసూ! కవిత్వం వింటే మనసు ఎగిరి గంతులెయ్యాలి. వయసు తగ్గి,

యవ్వనం ఉరకలు వెయ్యాలి. ఇలా ముసలి వాసనలు రాకూడదు" అన్నాడు పుల్లయ్య కవి, భవానీ కవిత్వాన్ని తీసి పడేస్తూ.

చివరికి భవానిదాసు కళ్లనీళ్ల పర్యంతం అయినాడు "మహానుభావులారా! బుద్ధిలేక ఇక్కడికి వచ్చాను. ఎలాగూ వచ్చాను; రాజుగారికి నా కవిత్వం వినిపించకుండా పోతే నా పరువు పోతుంది. అందుకని నాకు ఒక్క అవకాశం ఇప్పించండి. ఆయన నాకిచ్చే బహుమానంలో సగం మీకిస్తాను" అన్నాడు.

ఇది పండితులకు, కవులకు నచ్చింది. మరుసటి రోజున రాజుగారి దగ్గరికి ప్రవేశ పెడతామన్నారు.

భవానిదాసు ఆ రోజు రాత్రుల్లా మేలుకొని ఒక తిట్టు కవిత్వాన్ని రచించాడు. అది అంతా ఆక్షేపణ కవిత్వం; రాజులను, సిరిగలవారిని నిరసించే కవిత్వం. బీదలపాట్లు వారికి తెలియవని, పేదల శ్రమశక్తిని రాజులు దోచుకు తింటున్నారని, రాజులు తమ స్వార్థం కోసం యుద్ధాలు చేయిస్తుంటే వాటిలో పాల్గొని సామాన్య ప్రజలు తమ

ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటున్నారని, రాజులు విలాస జీవితం గడుపుతూ ప్రజల ఉసురుపోసుకుంటున్నారని రాసి, దాన్నంతా తీసుకెళ్ళి రాజుగారి ముందు సభలో చదివాడు.

విక్రమవర్మ మొహం నల్లబడిపోయింది.

పండితులు మొహాలు వాడిపోయాయి.

కవులు కంగారు పడిపోయారు.

"ఓరీ భవానిదాసు! నన్ను ఆక్షేపించేందుకు నీకెన్ని గుండెలు?! కవి పక్షపాతిని కాబట్టి, నిన్ను ప్రాణాలతో వదులుతున్నాను- చిన్న శిక్షతో. ఎవరక్కడ?! వీడికి నూరు కొరడాదెబ్బలు ప్రసాదించండి. కొరడా దెబ్బలు తిన్నాక వీడిని గాడిదనెక్కించి మన పాలిమేరలు దాటించండి" కఠినంగా తీర్మానించారు విక్రమవర్మవారు.

"క్షమించాలి మహారాజా! మీరిచ్చే బహుమానానికి నేనొక్కడినే అర్హుడిని కాను. నాకిచ్చే దానిలో సగం ఈ పండితులకు, కవులకు ఇస్తానని వాగ్దానం చేశాను. అలాగే నాలుగో వంతు తమ ద్వారపాలకులయిన సుబ్బయ్య, వీరయ్యలకు ఇస్తానని మాట

ఇచ్చాను. కాబట్టి మీరిచ్చే ఈ బహుమానాన్ని వీరందరికీ ధర్మంగా పంచండి" అంటూ పాదాలమీద వ్రాలాడు భవానిదాసు.

విక్రమవర్మ, మంత్రి అయోమయంలో పడిపోయారు.

'ఇదే సరియైన సమయం' అని ఎంచిన భవానిదాసు విక్రమవర్మ గురించి ఆశువుగా, అనర్గళంగా వంద పద్యాలు చదివాడు. ఆయన్ని ఇంద్రుడితోటి, చంద్రుడితోటి, విక్రమార్క మహారాజుతోటి పోల్చి, తన కవిత్వంతో ఆకాశానికి ఎక్కించాడు. అతని కవిత్వం మృదు మధురంగా, స్వచ్ఛంగా, ఉపమాది అలంకారాలతో అమితంగా శోభిల్లింది. కవితాగానంలో కూడా సిద్ధహస్తుడైన భవానీ పద్యాలు విక్రమవర్మను ఇట్టే ఆకర్షించాయి. ఆయన సంతోషాన్ని చూసిన సభికులు కార్యక్రమాన్నంతా తమ చప్పట్లతో మారు మ్రోగించి రక్తి కట్టించారు.

"మంత్రిగారూ! ఈ భవానిదాసుకు విధించిన శిక్షను ఏం చేయాలి?" అన్నాడు పునరాలోచనలో, విక్రమవర్మ.

"తప్పకుండా అమలు పరచాల్సిందే! అతని తోటివారికి ఎవరి భాగాలు వారికి ఇవ్వాలిందే" మహామంత్రి తేల్చి చెప్పాడు, పండితులను, కవులను, భటులను చూస్తూ. మహారాజుల వారు తలారిని పిలిపించారు. కొరడా తెప్పించారు. కవి పండితులు భయంతో గజగజ వణికిపోతున్నారు. సుబ్బయ్య, వీరయ్యలు తలలొంచుకుని నిల్చున్నారు.

"మహారాజా! మన్నించండి! కవికి కవే శత్రువు! ఎవరు ఎంత బాగా రాసినా సమ కాలికులైన తోటి కవులు వారిని మెచ్చరు. కాళిదాసును కూడ విమర్శించారట. భవభూతిని కూడ వదిలిపెట్టలేదట! అలాగే

పోతన కవిత్వాన్ని ఎంతో మంది నిరసించారట, మొల్ల రామాయణాన్ని కూడ హేళన చేశారట! కానీ ఆ కావ్యాలన్నీ కాలానికి నిలిచాయి. కువిమర్మల ధాటికి తాళలేక, సున్నిత మనస్కులైన కవులు ఎందరో తమ తదుపరి జీవితాలలో ఘంటం పట్టలేదు! కొంత మంది మహాకవులు తమ కావ్యాలను అగ్నికి ఆహుతి చేశారు!

కవి కవిత్వానికి గీటురాయి విమర్శకులు, పండితులు, తోటి కవులు కాదు. కేవలం పాఠకులే కవికి నిజమైన భుజకీర్తులు! పాఠకులు ఆదరించిన కవిత్వమే కవిత్వం! అసూయా ద్వేషాలతో విమర్శించే

విమర్శకులని, పండితులను పట్టించుకోకూడదు. మీవంటి రసజ్ఞులకు- నా బోటి కవులకు మధ్య ఎన్ని అవాంతరాలున్నాయో గ్రహించాలనే నేను ఇలా సాహసించాను. నన్ను, నాతోపాటు వీరందరినీ కూడా క్షమించాలి" అంటూ వినయంగా చెప్పాడు భవానిదాసు. తన కావ్యాలను బయట పెడుతూ.

అటుపైన విక్రమవర్మ భవానిదాసు కవనాన్నంతా శ్రద్ధగా విన్నాడు. అతని కవిత్వాన్ని మెచ్చుకొని అతన్ని ఘనంగా సన్మానించాడు. అతని దారిద్ర్యాన్ని పారద్రోలాడు.

టీచర్: ఇన్ని రోజులు బడికి రాలేదు! ఏమయ్యావురా, క్రాంతి?!

క్రాంతి: 'గాలికుంటు వ్యాధి' వచ్చింది టీచర్!

టీచర్: గాలికుంటు వ్యాధి గొర్రెలకూ, గాడిదలకూ వస్తుందిరా మనుషులకి కాదు.

క్రాంతి(గొణుక్కున్నాడు): ఊరుకోండి టీచర్! ప్రతిరోజూ మీరు మమ్మల్ని గొర్రెల్లాగా నడిపిస్తారు; గాడిదల్లా పని చేయిస్తారు! గాలికుంటు రాకేం చేస్తుంది?

నవ్వు!

వెంగళప్ప మిత్రుడు: ఒరే, అకస్మాత్తుగా కారు వేగం పెంచినట్లున్నావు, ఎందుకు?

వెంగళప్ప: ఏంలేదు, కారు బ్రేకులు ఫెయిలయ్యాయి, ఏదైనా యాక్సిడెంటు జరిగేలోగా మనం ఇల్లు చేరితే మంచిదని!

గురుభక్తి

రచన : టి. శ్రీవల్లీ రాధిక, ఈ మెయిలు.

చాలాకాలం క్రితం రామచంద్రమూర్తి అనే గొప్ప సంగీత ఆచార్యులు ఒకరు వుండేవారు. ఆయన దగ్గర ప్రతిభావంతులైన విద్యార్థులు చాలామంది ఉండేవారు.

అయితే వాళ్ళందరిలోనూ 'మాధురి', 'గాయత్రి' అనే యిద్దరు విద్యార్థినులు అసామాన్యమైన ప్రతిభ చూపుతూ అందరికన్నా మిన్నగా కనిపించేవారు. గురువుగారి ఇల్లు తమ ఇల్లేనన్నట్లుగా

స్వతంత్రంగా తిరుగుతూ గురుపత్నికి ఇంటి పనులలో సహాయం చేస్తూ ఎప్పుడూ అక్కడే వుండేవారు. గురువుగారూ ఆయన భార్య జానకమ్మా కూడా వాళ్ళిద్దరినీ ఎంతో వాత్సల్యంగా కన్నబిడ్డలలాగా చూసుకునేవారు.

వారి విద్య మరికొన్నాళ్ళలో పూర్తి అవుతుందనగా, ఒక రోజు రాత్రి పూట తీరికగా కూర్చుని మాట్లాడుకుంటూ ఉన్నప్పుడు జానకమ్మగారు భర్తని అడిగారు-

“మీకు మాధురి కన్నా గాయత్రి అంటే ఎక్కువ యిష్టమా?” అని.

“అదేమిటి? అలా అడిగావు?”

“మాధురి అలా అనుకుంటోంది. మధ్యాహ్నం నాతో అంది”

“నువ్వేమన్నావు?”

“అదేమీ లేదు, గురువుగారికి మీ యిద్దరూ సమానమే అన్నాను.”

“ఒప్పుకుందా?”

“ఒప్పుకోలేదు.” అంటూ ఆవిడ నవ్వింది.

“ఇద్దరిమీదా సమానంగా యిష్టం వుండకూడదట. అలా వుంటే కూడా తప్పేనట. ఎందుకంటే తను మనల్ని గాయత్రి కన్నా ఎక్కువగా ప్రేమిస్తుందట. కాబట్టి మనకు కూడా తనంటే ఎక్కువ యిష్టం ఉండాలట!”

ఆ మాటలకి రామచంద్రమూర్తిగారు పెద్దగా నవ్వారు. “అలాగా! అయితే రేపు తేల్చేద్దాములే, ఆ విషయం. మాధురి సందేహాలన్నీ తీర్చేద్దాము” అన్నారు.

అన్నట్లుగానే మర్నాడు గాయత్రినీ మాధురినీ పిలిచి “మీకొక చిన్న పరీక్ష పెడతానివాళ”

అని చెప్పారు.

“నేను చెప్పేది శ్రద్ధగా వినండి. ఇప్పుడు నేను మీ యిద్దరి పేర్లు మారుస్తున్నాను” అన్నారు. మొదట మాధురి వైపు చూస్తూ “నీ పేరు రామలక్ష్మి” అన్నారు. తర్వాత గాయత్రి వైపు తిరిగి “నీ పేరు సుబ్బలక్ష్మి” అన్నారు.

“నేను ఈ పేర్లతో పిలిస్తే పలకాలి మీరు. పలుకుతారా!” అని అడిగారు. ఇద్దరూ సరేనంటూ తలలూపారు.

“ఎవరి పేరు వాళ్ళు సరిగా గుర్తు పెట్టుకుంటారా! మర్చిపోయి నాకు కోపం తెప్పిస్తారా?” అడిగారు గురువుగారు.

“మర్చిపోము. అస్సలు మర్చిపోము” అని యిద్దరూ గట్టిగా చెప్పారు.

“సరే చూస్తాను. చెప్పాను కదా, ఇది మీకొక పరీక్ష. నాకు కొంచెం వనుంది. మీరు వెళ్ళి అమ్మ దగ్గర కూర్చోండి. సంగీత పాఠం కొంచెం సేపయ్యాక చెప్తాను.”

గురువుగారు చెప్పిన మాటలు విని మాధురీ- గాయత్రి యిద్దరూ జానకమ్మగారి దగ్గరకి వెళ్ళారు. ఆవిడ వంట చేసుకుంటుంటే చూస్తూ కబుర్లు చెప్తూ

ఆవిడ దగ్గరే కూర్చున్నారు.

కాసేపటి తర్వాత బయటినుంచి గురువుగారి పిలుపు వినిపించింది. “వెంకటలక్ష్మీ, వెంకటలక్ష్మీ” అంటూ.

పిల్లలిద్దరూ మొహాలు చూసుకున్నారు. గాయత్రి లేచి బయటకి వెళ్ళబోయింది.

“నీ పేరు 'వెంకటలక్ష్మీ' అని పెట్టారా, మీ గురువుగారు?” అని అడిగింది జానకమ్మ.

“కాదు, సుబ్బలక్ష్మి అని పెట్టారు”

“మరి 'వెంకటలక్ష్మి' అని పిలిస్తే నువ్వెందుకు వెళ్తున్నావు?”

గాయత్రి సమాధానం చెప్పేలోపల “వెంకటలక్ష్మీ ఎక్కడున్నావు? త్వరగా రా...”

అంటూ గురువుగారు మరొకసారి అరిచారు.

గాయత్రి బయటకి పరుగెత్తుతుంటే మాధురి మాత్రం కదలకుండా అలాగే కూర్చుంది.

గాయత్రి వెళ్ళి “ఏం కావాలి గురువుగారూ!” అని అడుగుతుంటే ఆమె వెనకే మాధురీ, జానకమ్మగారూ కూడా బయటికి నడిచారు.

“ఏమీ లేదు, ఊరికే పిల్చాను” అన్నారు

గురువుగారు.

“నాకు తెలుసు- మాకు మా పేర్లు గుర్తు ఉన్నాయో లేదో చూద్దామని పిల్చారు కదా! చూడండి గురువుగారూ, గాయత్రి తన పేరు మర్చిపోయింది- కాబట్టి పరీక్షలో ఓడిపోయినట్లే!” అంది మాధురి.

“లేదు- నేను నా పేరు మర్చిపోలేదు” అంది గాయత్రి.

“మర్చిపోకపోతే, మరి వేరే పేరుతో పిల్చినపుడు రాకూడదు కదా!”

“ఎందుకు రాకూడదు?! సుబ్బలక్ష్మి మాత్రం నా అసలు పేరా ఏమిటి? అది కూడా గురువుగారు పెట్టిన పేరే కదా? 'సుబ్బలక్ష్మి' అని పిలిస్తే పలికినపుడు 'వెంకటలక్ష్మి' అని పిలిచినా పలకచ్చు. అయినా అది ముఖ్యం కాదు: గురువుగారు పిలవగానే వెళ్ళడం ముఖ్యం.”

వాళ్ళిద్దరి మాటలనీ జానకమ్మగారు, రామ-చంద్రమూర్తిగారు నవ్వుతూ వింటున్నారు.

“కానీ ఇది పరీక్ష కదా గాయత్రి?! ఒక పేరుకి బదులు ఇంకో పేరుకి పలికితే గురువుగారికి కోపం వస్తుంది కదా? నువ్వు ఓడిపోయినట్లే

అవుతుంది!" అన్నారు జానకమ్మగారు.

"అయితే అవుతుందిలేమ్మా, ఓడిపోతే ఓడిపోతాను! గురువుగారికి కోపం వచ్చి తిడితే తిడతారు! అట్లాగని పిలిస్తే పలకకుండా ఎలా వుంటాను? ఎందుకు పిల్చారో ఏమిటో? దాహం వేసి పిల్చారేమో; ఏమన్నా పని వుండి పిల్చారేమో?! నేను గెలవడం కోసం గురువుగారి మాట విననట్లుగా ఎలా కూర్చుంటాను?"

గాయత్రి మాటలు పూర్తి అవుతుండగానే గురువుగారు ఆమెని దగ్గరికి తీసుకుని తల నిమిరారు. "ఇదేనమ్మా, ఇవాళ మీకు పెట్టిన పరీక్ష!" అన్నారు.

మాధురికి తన తప్పు తెలిసింది. పరీక్షలో గాయత్రి గెలిచిందనీ అర్థమయింది. చిన్నబుచ్చుకుని తల వాల్చుకున్న మాధురిని మరొక చేత్తో దగ్గరికి తీసుకున్నారు గురువుగారు.

"అమ్మానాన్నలనీ గురువులనీ దేవుణ్ణి ప్రేమించవలసింది ఇలాగేనమ్మా! నేర్చుకుంటావా?!" అన్నారు. ఆమె తల మీద చేయి వేసి "బంగారు తల్లివి కదా, నేర్చేసుకుంటావు, నాకు తెలుసు." అన్నారు మళ్ళీ ఆయనే.

మాధురి సంతోషంగా తలవూపింది. "పాఠం పూర్తయిపోయింది కదా, రండి అందరికీ పరమాన్నం ప్రసాదం పెడతాను." అన్నారు జానకమ్మగారు.

ఆవిడ చిరునవ్వుతో లోపలికి వెళ్తుంటే ఆమె వెనుక చెట్టాపట్టాలు వేసుకుని మాధురి, గాయత్రి పరుగెత్తారు. వాళ్ళిద్దరినీ వాత్సల్యంగా చూస్తూ గురువుగారు మనసులోనే ఆశీర్వాదించారు.

రాము-సోముల కథ

అనేక సార్లు మనం అనుకునే దానికి, అసలు జరిగేదానికి చాలా తేడా ఉండే అవకాశం ఉంది. మనం అనుకునేదానికంటే అసలు వాస్తవం ఏంటి, అన్నదే ముఖ్యం. ఇదిగో, ఈ కథ చదవండి....

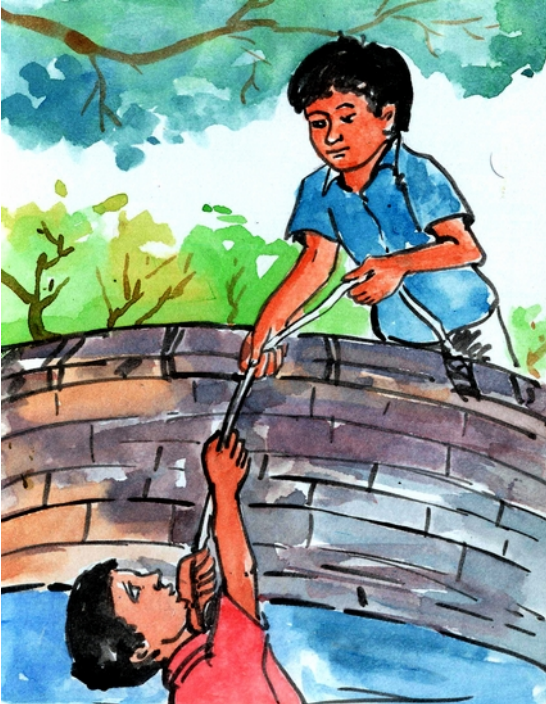
రచన : నారాయణ, కొత్తపల్లి బృందం

రామాపురంలో రాము సోము అనే ఇద్దరు పిల్లలు ఉండేవాళ్ళు. రాముకు పదేళ్ళు. సోముకు ఆరేళ్ళు.

వాళ్ళిద్దరూ ఎక్కడికెళ్ళినా కలిసి తిరిగేవాళ్ళు;

చాలా సార్లు కలిసి తినేవాళ్ళు; ఎప్పుడూ కలిసి ఆడుకునేవాళ్ళు. ఇద్దరికీ ఒకరంటే ఒకరికి ప్రాణం. ఊళ్లో వాళ్లంతా వాళ్లని చూసి మురిపెంగా నవ్వుకునేవాళ్ళు.

ఒకరోజున రాము-సోములిద్దరూ గాలి పటాలు ఎగరేసేందుకు ఊరి అవతలికి వెళ్లారు. గాలి తగినంతగా ఉంది. రోడ్డుంతా ఖాళీగా ఉంది. రాము గాలి పటాన్ని ఎగరేస్తూ వెనక్కి నడుస్తూ ఉంటే సోము దారపు కండెని చేతిలో పట్టుకొని గంతులేస్తున్నాడు.

ఆ హడావిడిలో ఇద్దరూ చూసుకోనేలేదు: వాళ్లు ఊరికి చాలా దూరంగా, అడవి అంచుకు వచ్చేశారు! ఆ సమీపంలో నర

మానవుడు అంటూ ఎవ్వరూ లేరు.

అయినా రాము సోములకు ఏం భయం? రాము వెనక్కి నడుస్తూనే పోయాడు. సోము గంతులేస్తూనే పోయాడు. అయితే అకస్మాత్తుగా వాళ్ల సంతోషం పెద్ద గందరగోళంగా మారింది: ఒక బండరాయిని తట్టుకొని రాము జారి పడ్డాడు- పడటం పడటం నేరుగా అక్కడున్న ఓ లోతైన బావిలో పడిపోయాడు!

బావిలో చాలా నీళ్లు ఉన్నాయి- కానీ పదేళ్ల రవికి ఇంకా ఈత రాదు. వాడు మునుగుతూ తేలుతూ చేతులు పైకెత్తి కేకలు వేయటం మొదలెట్టాడు.

బావి అంచుకు పరుగున చేరుకున్న సోము 'పెద్ద వాళ్లేవరైనా దగ్గర్లో ఉన్నారేమో' అని చుట్టూ చూశాడు. ఎవ్వరూ లేరు. అయితే అక్కడే ఉన్న చేద తాడు బొక్కెన వాడి కంటపడ్డాయి.

ఏమాత్రం ఆలోచనలేకనే వాడు తాడును పట్టుకొని బొక్కెనను బావిలోకి జారవిడుస్తూ "ఇదిగో రామూ! దీన్నందుకో! వదలకు! గట్టిగా పట్టుకో! నేను నిన్ను పైకి

లాగుతాను!" అని అరిచాడు.

బొక్కెన అందించే తడవు రాము దాన్ని గట్టిగా పట్టుకొని వ్రేలాడటం మొదలుపెట్టాడు. సోము శక్తినింతటిని వెచ్చించి మిత్తుడిని పైకి లాగటం మొదలు పెట్టాడు. మెల్లగా బావి అంచుకు రాచుకుంటూ రాచుకుంటూ, రాము ఉన్న బక్కెట్టు ఒక్కొక్క అంగళంగా పైకి జరుగుతూ పోయింది.

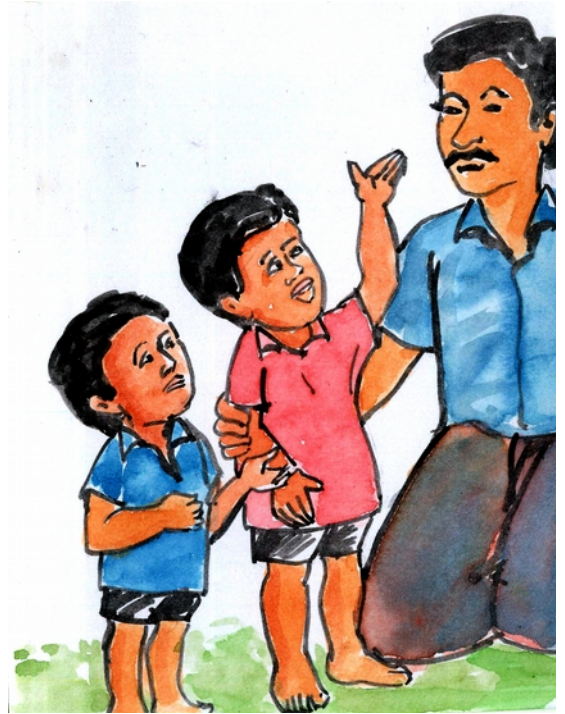
మోకును పట్టుకొని లాగుతున్న పిల్లవాడు సోముకు చేతులు దోక్కిపోయి రక్తం కారింది. అయిన వాడు తాడుని చేయి జారనివ్వలేదు. కొద్దిసేపటికి బొక్కెనతో పాటు రాము బావిపైకి చేరుకున్నాడు క్షేమంగా.

మిత్తులీడ్దరూ కాళ్లు చేతులు వణుకుతుండగా ఒకరినొకరు అభినందించుకున్నారు. కళ్ల నీళ్లుపెట్టారు. అక్కడే ఇద్దరు కొంతసేపు చతికిల పడ్డారు. అటుపైన సాయంకాలం అవుతుండగా బయలుదేరి ఊర్లోకి వచ్చారు.

వాళ్ల వాలకాన్ని చూసిన పెద్దవాళ్లంతా"

ఏమైంది, ఏమైంది?!" అని అడిగారు.

"చెబితే పెద్ద వాళ్లు కొడతారేమో" అని భయపడ్డారు రాము సోములు. అయితే వాళ్లనెవ్వరూ ఏమీ అనలేదు-

అంతేకాదు. వాళ్లు వాళ్ల మాటల్ని కూడా ఎవ్వరూ నమ్మలేదు! "పోండిరా! ఇంకెవ్వరి చెప్పట్లో అయిన పూలు పెట్టండి. కట్టు కథలు చెబితే నమ్మేందుకు మేం ఏమన్నా తిక్కలోళ్లమా?" అన్నారు.

ఆ సమయంలో వాళ్ళ మాటల్ని నమ్మిందీ,

మనస్ఫూర్తిగా వాళ్లను మెచ్చుకున్నదీ ఆ ఊరి చివరన ఉండే పెద్దతాత ఒక్కడే.

"అయినా తాతా, ఊరికే కాకపోతే ఇదెలా సాధ్యమో చెప్పు? ఆరేళ్ల సాము తనకు రెట్టింపు బరువు ఉండే రాముని అంతలోతైన బావులోంచి ఒక్కడే పైకి ఎలా లాగుతాడు?" అడిగారు ఊళ్ళోవాళ్ళు, మన లాగానే.

తాత నవ్వుతూ చెప్పాడు: "మానవునిలో అంతర్గతంగా అనంతమైన శక్తి ఉంది. అయితే సామాన్యంగా మనం అందరం ఒకరినొకరం వెనక్కి లాక్కుంటూనో, అనుమానిస్తూనో, చిన్నబోతూనో, మన ఆలోచనలతో మనల్ని మనమే నిర్వీర్యులం చేసుకుంటూంటాం.

నిజానికి ఆరేళ్ల పిల్లవాడు తనకు రెట్టింపు బరువున్న స్నేహితుడిని బావిలోంచి పైకి లాగటం మనం అనుకుంటున్నంత అసాధ్యం ఏమీ కాదు-

ఎందుకంటే ఆ సమయంలో "నువ్వు ఈ పని చేయలేవు"; "నీకిది చేత కాదు"; "నీకు ఇది రాదు"; "నువ్వు చిన్న పిల్లవాడివి"- అనేందుకు అక్కడెవ్వరూ లేరు కదా; అంతేకాక ఆ పిల్లవాడు తనకి తానుగా అట్లా ఆలోచించి, చిన్నబోయి, చేతులు ముడుచుకు కూర్చునేందుకు అవకాశం ఇచ్చేంత సమయమూ లేదు!

వాళ్ళేమీ అబద్ధం చెప్పట్లేదు. నాకు తెలుసు" అన్నాడు పెద్దతాత.

సెల్ ఫోనా మజాకా!

వెంగళప్ప: డాక్టరు గారూ! నా చెవులు రెండూ బాగా కాలిపోయినై చూడండి.

డాక్టరు గారు(మందిస్తూ): ఈ చెవి ఇంతగా ఎట్లా కాలింది నాయనా?

వెంగళప్ప: ఏం లేదు సార్ ఇంట్లో బట్టలు ఇస్తీ చేస్తుండగా ఫోన్ మోగింది. ఫోను అనుకొని ఇస్తీ పెట్టెను చెవిదగ్గర పెట్టుకున్నాను.

డాక్టరు : మరి ఈ రెండో చెవి ఇంతగా కాలిందేమి నాయనా?

వెంగళప్ప(విసుక్కుంటూ) : మరి ఆ తర్వాత మీకు కూడా ఫోను చెయ్యాల్సి వచ్చింది గద సార్?!

జింక రాజు కథ

బౌద్ధ కథ

అనుస్థాన: నారాయణ, కొత్తపల్లి బృందం.

బ్రహ్మదత్తుడు కాశీ రాజ్య పీఠాన్ని అధిరోహించకముందు యువరాజుగా విలాస జీవితాన్ని గడుపుతూ ఉండేవాడు. అతనికి ఉండే వ్యసనాల్లో ఒకటి, వేట.

కాశీ యువరాజుకి కొంత సమయం చిక్కిందంటే చాలు, వేటాడేందుకు

అడవిలోకి పోయేవాడు. ధనుర్బాణాలు ధరించి, గుర్రాన్నెక్కి కాలయముడిలా సంచరించే బ్రహ్మదత్తుడిని చూస్తే అడవిలోని జంతువులన్నీ వణికి పోయేవి.

అతని వల్ల జంతువులన్నిటిలోనూ ఎక్కువ నష్టపోయింది జింకలు. కాశీ రాజ్యానికి

ఉత్తరాన ఉన్న అడవుల్లో లెక్కలేనన్ని జింకలు ప్రశాంతంగా జీవించేవి. ఇప్పుడవన్నీ భయంతో బక్కచిక్కిపోసాగాయి.

వాటన్నిటికీ రాజుగా ఉండిన బోధిసత్తుడు ఒకనాడు తోటి జింకలన్నిటినీ సమావేశపరచి, "మిత్రులారా, అనేక తరాలుగా మనవాళ్లంతా ఎలాంటి దురవస్థలూ లేక సుఖంగా జీవించటానికి అలవాటుపడి ఉన్నారు. మన శరీరాలన్నీ బాగా క్రొవ్వు పట్టినై, ఎముకల సంధులు కావలసినంత చురుకుగా కదలటం లేదు. ఇప్పుడు యీ కాశీ యువరాజు పేరిట ఆపద ముంచుకొచ్చే సరికి, మనం అతని బాణాలకు సులభంగా చిక్కుకుంటున్నాం. అందువల్ల మనందరం మన శరీరాలను

బాగుచేసుకోవాలి; మన చురుకుదనం పెంచుకోవలసి ఉన్నది. అయితే బ్రహ్మదత్తుని తీరు చూస్తే ఆ లోగానే మనం ఎవ్వరం మిగలని పరిస్థితులు ఎదురవుతామేమో అనిపిస్తున్నది.

ఉత్తమ సంస్కారాలను అనేకాన్ని ప్రాది చేసుకున్న కారణంగానే యీ బ్రహ్మదత్తు కాశీ యువరాజుగా జన్మించాడు. అయితే ఏనాటి దుష్ట కర్మలో అతన్ని యీ మారణ పర్వంలో భాగస్వామిని చేస్తున్నాయి. అతనిలో కరుణ బలపడితే తప్ప మన కష్టాలు పూర్తిగా తీరవు. దానికై మనం పెను త్యాగాలకు సిద్ధమవ్వాలి. మీరంతా సరేనంటే నేను అతనితో మాట్లాడతాను" అన్నది.

జింకలన్నీ సమ్మతించిన మీదట, ఆరోజు వేటకై బయలుదేరిన బ్రహ్మదత్తుడికి అడవి అంచునే ఎదురేగి, ప్రేమ పూరితమైన స్వరంతో, మానవ భాషలో- "యువరాజా! నీ బలసంపదకు ఎదురొడ్డి నిలువలేని జింకల సమూహం కొద్ది నెలల్లోనే, నీ ప్రతాపం వల్ల వందల సంఖ్యకు చేరుకున్నది. మిగిలి ఉన్న జింకలు కూడా తమ జీవన క్రియలన్నిటినీ

ప్రక్కన పెట్టి భయంతో ముడుచుకొని పోయాయి. ఇదే గనక కొనసాగితే ఇక యీ అడవులలో జింక అన్నదే కనిపించకుండా పోతుంది. అందువల్ల నువ్వు మా మీద దయ చూపాలి. మమ్మల్ని వధించరాదు" అన్నది.

బ్రహ్మదత్తుడు దాని మాటలకు నవ్వి "ప్రభువులు మృగయా వినోదులు. కాబట్టి నన్ను వేటాడవద్దనే అధికారం మీకు లేదు. అయితే మీరంతా మా రాజ్యంలోని ప్రాణులు- కనుక మీ కోరికని నేను మనసులో పెట్టుకుంటాను- అయితే దాని వల్ల నాకేమి లాభం?" అన్నాడు.

"ఏ ప్రాణి పట్ల అయినా మీ మనసులో ఉదయించే కరుణ మీకు ఎనలేని మేలు చేస్తుంది. ప్రభువులైన తమకు మాబోటి అల్పజీవులు చేయగల మేలు అంతకంటే ఏముంటుంది?" అన్నది జింకరాజా.

"అలా కాదు. నేను మీ జాతినంతటినీ ఏమీ చేయకుండా వదులుతాను. మీరు నిశ్చితంగా బ్రతకవచ్చు. అయితే దానికి బదులుగా, మీలో రోజుకొకరు నాకు

ఆహారం అవుతూ ఉండాలి. అది మీ జాతి పట్ల మీకున్న నిబద్ధతను సూచిస్తుంది; నేను ఇచ్చిన మాటను కూడా నాకు ఏరోజుకు ఆరోజు గుర్తు చేస్తుంటుంది" అన్నాడు బ్రహ్మదత్తుడు.

జింకల రాజా మిగిలిన జింకలకేసి జాలిగా చూసింది. అవి సమ్మతిస్తూ తలలు ఊపిన మీదట, అది బ్రహ్మదత్తుడికి తమ అంగీకారాన్ని తెలియజేసింది.

ఆ రోజునే జింకలన్నీ వంతులు వేసుకున్నాయి; రోజుకొక జింక చొప్పున యువరాజుకు ఆహారమౌతూ వచ్చింది. ప్రతిరోజూ ఒక జింకను అడవి అంచున నిలిపే బాధ్యత జింకరాజాది.

జింకల జీవితాలు త్వరలోనే సాధారణ స్థితికి చేరుకున్నాయి. ఎటొచ్చి రోజుకు ఒక జింక నిశ్శబ్దంగా అదృశ్యం అయిపోయేది; అయితే మిగిలిన జింకల్లో నిర్భయత పెరిగింది; అవి తిరిగి బలం పుంజుకున్నాయి; వాటి శరీరాలు చురుకుగా తయారయ్యాయి. జింకల సంతతి తిరిగి పెరగనారం లభించింది.

ఆ సమయంలో ఒకసారి యువరాజుకు ఆహారంగా వెళ్లే వంతు ఒక ఆడ జింకడైంది. అది ఆ సమయంలో నిండు గర్భిణి. 'తన పిల్లను యీ లోకంలోకి తెచ్చే ముందుగానే తన జీవితం ముగియనున్నదే' అని దానికి చాలా దుఃఖం వచ్చింది.

దాన్ని అడవి దాటించేందుకు వచ్చిన జింకరాజుకు దాని దుఃఖం అర్థమైంది-"జింకల సంతతిని తిరిగి వృద్ధి చేసేందుకు గదా, యువరాజుతో ఇటువంటి ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నది? ఇప్పుడు ఇలా నిండు గర్భిణిని అతనికి ఆహారంగా పంపటం ఎంత తెలివి తక్కువ పని?!" అని ఆలోచించి, దాన్ని ఊరడిస్తూ "తల్లీ! వంతును మళ్లీ ఏదో ఒకనాటికి మార్చుకుందువు. ఇవాటికి ఏదో ఒక విధంగా ఆ ఖాళీని భర్తీ చేస్తాను. నువ్వు పో!" అని దాన్ని వెనక్కి పంపించేసింది.

ఆనాడు స్వయంగా తనకు ఆహారం అయ్యేందుకు వచ్చిన జింకరాజును చూసి బ్రహ్మాదత్తుడికి చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. "ఏంటి ఇది? ఇవాళ్ల నువ్వే వచ్చావేందుకు?

మిగిలిన జింకలేమైనాయి?" అని అడిగాడు దాన్ని.

జింకరాజు అతనికి జరిగిన సంగతిని వివరించి, "రాజా! నేను లేకున్నా మా జాతి వారు తమ మాట తప్పరు. నువ్వు నిశ్చింతగా నన్ను చంపవచ్చు; ఏమీ పర్వాలేదు" అన్నది.

"కాదు, నువ్వు వెళ్లి వేరే జింకను దేన్నైనా పంపు. నిన్ను చంపటం నాకెందుకో ఇష్టం కావట్లేదు" అన్నాడు బ్రహ్మాదత్తుడు, కలవరపడుతూ.

జింకరాజు నవ్వి "యువరాజా! శరీరం అంటూ ఒకటి ఉన్నప్పుడు దానికి కష్టాలు తప్పవు. చిన్నతనంలోను, యౌవనంలోను,

మధ్య వయస్సులోను, ముసలితనంలో కూడాను ఎక్కడి దుఃఖం అక్కడ, ఉండనే ఉన్నది. రాజైన వాడు దుఃఖాన్ని అధిగమించి ఇతరులకు మార్గదర్శకుడు కావాలి తప్ప, తన శరీర రక్షణ కోసం ప్రజలను బలి చెయ్యకూడదు." అన్నది.

ఆ క్షణంలోనే యువరాజులో అనంతమైన పశ్చాత్తాపం నెలకొన్నది. "రాజ ధర్మాన్ని నిలుపుకునేందుకు సాధారణమైన జింక ఒకటి తన ప్రాణాలను అలవోకగా త్యజించబోయిందే, మరి తను? ఇన్ని

ప్రాణులకు ప్రభువైన తను నిస్సిగ్గుగా ఆ ప్రాణులను ఎలా హింసిస్తున్నాడు, ఇన్నాళ్లుగా?! నిజానికి వాటిని అన్నిటినీ కాపాడవలసిన బాధ్యత తనదే; తను 'వేట' అనే యీ కృరకర్మలో ఎందుకు కూరుకుపోయాడు?" తక్షణం అతనిలో హృదయ పరివర్తన కలిగింది.

జింకరాజులో బోధిసత్తుడిని దర్శించిన యువరాజు దాని ముందు మోకరిల్లాడు. అటుపైన అతను ఇక ఏనాడూ వేటాడలేదు; జంతువుల్ని హింసించలేదు!!

నవ్వు!

ఇంకేమీ లేవా?

వెంగళప్ప అద్దం ముందు కూర్చోని పుస్తకం చదువుతున్నాడు- చూసీ, చూసీ మిత్తుడొకడు అడిగేశాడు-

మిత్తుడు: ఒరే! ఇందాకటినుండి చూస్తున్నాను; నువ్వు అద్దం ముందు కూర్చోనే ఎందుకు చదువుతున్నావు?

వెంగళప్ప (నవ్వుతూ): ఇందుకు మూడు కారణాలున్నాయి. ఒకటి- అద్దం ముందు కూర్చోని చదివితే మన మీద మనకు ఓ చూపు ఉంటుంది. రెండు- మనం చదివేటప్పుడు ఒంటరి తనం పోతుంది; మనతోబాటు ఒకరు చదువుతున్నారు అని అనిపిస్తుంటుంది. ఇక మూడు- ఒకేసారి రివిజన్ కూడా ఐపోతుంది!

విన్న మిత్తుడికి కళ్ళు తిరిగాయి!

క్యూర జంతువుల కథ

రెండవ భాగం

జరిగిన కథ: కరువు రోజులు. క్వేకుజిన్ చెట్టు తొర్రలోంచి ఓ మాయలోకంలోకి జారి పడ్డాడు. అక్కడో వింత అవ్వ కనిపించింది. ఆ అవ్వ ఏం చెప్తే అది చేశాడు క్వేకుజిన్. చివరికి ఆ అవ్వ వాడి చేతికి ఒక డప్పు ఇచ్చి వంపించింది. ఆ డప్పు కొడితే ఊరంతటికీ కావల్సినంత అన్నం ప్రత్యక్షమయ్యేది. అట్లా ఊళ్ళో వాళ్ళంతా బ్రతికిపోయారు. తర్వాతేమైందో ఇదిగో, చదవండి!

మూలం: బెర్టీ, స్టోరీనోరీ డాట్ కామ్

అనుసరణ: నారాయణ

ఇక ఆ తర్వాత ఊళ్ళో వాళ్ళంతా తమ ప్రాణాలు కాపాడిన క్వేకుజిన్ చాలా గౌరవంగా చూడటం మొదలు పెట్టారు.

ఎవర్ని చూసినా క్వేకుజిన్ ని మెచ్చుకునే- వాళ్ళే: అందరూ కాదు లెండి- ఒక్కడు తప్పిస్తే అందరూ. వాడెవరో తెలుసా?

అనాస్సీ!

అనాస్సీకి ఒక్కడికీ తన కొడుకు ఇట్లా తనకంటే గొప్ప పేరు సంపాదించుకోవటం ఏమాత్రం నచ్చలేదు. "నాకే గనక అట్లాంటి డప్పు ఉంటే నేను క్షణంలో ధనికుడినైపోదును!" అనుకుని అతను దహించుకు పోయాడు.

కొడుకుకు మంచిపేరు వస్తే తనకీ వచ్చినట్లే కదా, కొడుకుకు వచ్చిన సంపద తనకీ వచ్చినట్లే కదా? అయినా అసూయ ఎట్లా ఉంటుందో చూడండి- ప్రతిరోజూ అనాస్సీ కొడుకుని పీడించుకొని తినటం మొదలు పెట్టాడు: "నీకు ఈ డప్పు ఎట్లా దొరికింది చెప్పు!" అని.

"రేపు చెప్తాను- ఎల్లుండి చెప్తాను- మళ్ళీ చెప్తాను" ఇట్లా చాలా రోజులు తప్పించుకున్నాడు క్వేకుజిన్.

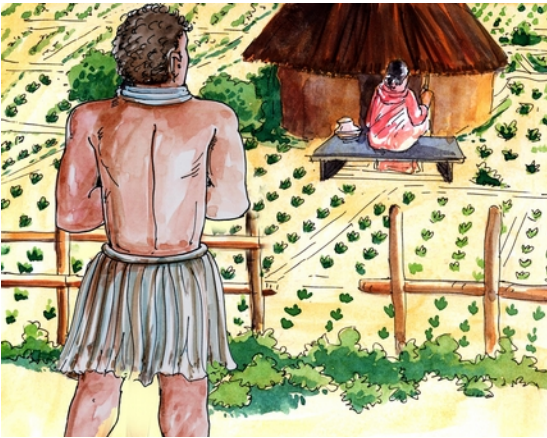
అయినా పిల్లవాడు కదా, పంతం వీడని తండ్రికి ఒక రోజున లొంగే పోయాడు. "భూమి అడుగున ఉండే ముసలమ్మ కథ అంతా చెప్పేశాడు. అంతే కాదు, వాడు అనాస్సీకి చెట్టుబొరియ కూడా చూపించేశాడు!

మరుక్షణం అనాస్సీ బొరియలోంచి లోనికి దూకేశాడు! అంతకుముందు క్వేకుజిన్ తిరిగినట్లుగానే అనాస్సీ కూడా ఊరంతా తిరుగుతూ "ఎవరది? ఎవరున్నారు, ఇక్కడ?" అంటూ అరిచాడు.

చివరికి అతనికి తోటలో కూర్చున్న ముసలమ్మ కనబడనే కనబడింది. అనాస్సీ ఆమె దగ్గరకు పోతూనే మొరటగా "ఓ ముసలమ్మా! లే! ఇంకా దేనికోసం చూస్తున్నావు? నాకు అవతల చాలా పని ఉంది. తొందరగా తినేందుకు ఏదైనా పెట్టు!" అన్నాడు.

ముసలమ్మ సన్నగా నవ్వుతూ "ఇంటి

వెనకున్న తోటలోకి పో, నాయనా! అక్కడున్న చిలకడ దుంపల కయ్యలోకి పో. ఆ చిలకడ దుంపలు ఏమంటున్నాయో జాగ్రత్తగా విను: "నన్ను తప్పి తీసుకెళ్లు!" అని ప్రాధేయపడే వాటిని అసలు ముట్టుకోకు. అట్లా కాక "నన్నేం చేయకు-నన్ను తప్పకు" అని మొత్తుకునే చిలకడ దుంపలు కనబడగానే వాటిని తప్పి నా దగ్గరికి తీసుకురా" అన్నది.

అయితే అనాన్నీ చాలా అనుమానస్తుడు.

"నాకేమైనా తిక్క అనుకుంటున్నావా, ఓ ముసలి తొక్కా?! నీ మాయలన్నీ నాకు తెలుసు! 'నన్ను పీకకు' అని మొత్తుకునే చిలకడ దుంపని పీకానంటే నాకు ఏదో తెలీని నష్టం జరిగిపోతుంది- అదే కదూ, నీ

పథకం? నువ్వు నన్ను మోసం చేయలేవు!" అనుకుంటూ తోటలోకి పోయాడు.

అతన్ని చూడగానే చాలా చిలకడ దుంపలు "రా! నన్ను తప్పి తీసుకెళ్లు!" అని అరవటం మొదలెట్టాయి. వాటిలో తన చేతికందిన ఓ నాలుగైదింటిని పీకి ముసలమ్మ దగ్గరికి పోయాడు అనాన్నీ.

ముసలమ్మ దానిని గమనించనట్లే చూసింది. అంతకు ముందు క్వేకుజిన్ కు చెప్పినట్లే ఇతనికి కూడా "ఆ దుంపని వొలిచెయ్యి. చెక్కునేమో కుండలో వేసి వండు, లోపల ఉన్న తెల్లటి గుజ్జలాంటి భాగాన్ని పారేయ్" అని చెప్పింది.

"ఎంత తెలివి తక్కువ పని!" అనుకున్నాడు అనాన్నీ. "ఎవరైనా తొక్కలు తిని గుజ్జలు పారేస్తారా?!" అని అతను ముసలమ్మ చెప్పిన దానికి పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా చేశాడు.

అతను వండే సరికి చిలకడ దుంప లోపల భాగమంతా బండరాయి లాగా గట్టిపడింది. అయినా అతను దానినే తెచ్చి ముసలమ్మ ఇచ్చి తినమన్నాడు.

"అటు తిరిగి నిలబడు! నేను

తింటున్నప్పుడు నాకేసి చూడకు!" అన్నది ముసలమ్మ.

కానీ మొరటు అనాన్నీ ఏమన్నాడో తెలుసా? "నువ్వు బండరాయిని తింటూంటే చూసి కడపారా నవ్వకపోతే ఇంక నేను ఇక్కడి కొచ్చి ఏం ప్రయోజనం?" అని అవ్వకేసి చూస్తూ నిలబడ్డాడు!

అవ్వ ఆ రాళ్ళని కరకరా నమిలి తినేసి, గట్టిగా త్రేస్తుతూ "ఆ, ఇప్పుడు పో, మళ్ళీ తోటలోకి! అక్కడ నుండి డప్పును

తీసుకురా! అయితే ఆ డప్పు "డిబ్ డబ్ అనాలి, డబ్ డిబ్ అనకూడదు" అన్నది.

"డిబ్ డబ్ అట! అట్లా అంటుందా, ఏ డప్పు అయినా? అసలు అదేం డప్పు?!" అని అనాన్నీ పోయి "డిబ్ డిబ్" అనే డప్పునే పట్టుకొచ్చాడు.

అవ్వ దానిని చూసి "సరే ఇంక దీన్ని మీ ఊరికి తీసుకుపో- నీకు అవసరమున్నప్పుడు ఈ డప్పును వాయించు-" అని ఇంకేమో చెప్పబోయింది.

అయితే అనాన్నీ ఆమె చెప్పబోతున్నదేమిటో అసలు విననే లేదు- "అదీ, ఇప్పుడు చెప్పావు అసలైన మాట!" అని గంతులు వేసి, ముసలమ్మ చేతిలోంచి డప్పును లాక్కొని, ఆమెకు కనీసం వెళ్ళొస్తానని కూడా చెప్పకుండా కాకర తీగ దగ్గరికి పరుగెత్తాడు. దాన్ని పట్టుకొని చకచకా పైకి ఎగబ్రాకి వాళ్ల ఊరికి పరుగుపెట్టాడు!

"ఇప్పుడు చెప్తా- ఈ క్వేకుజిన్ గాడి సంగతి! వాడు గొప్పో నేను గొప్పో తెలియాలి, ఈ ఊర్లో వాళ్ల కందరికీ" అని వాడు ఊర్లో వాళ్లందరినీ ఒకచోటికి పిలిచి, వాళ్ళందరి

ముందు గొప్పగా డప్పు కొట్టడం మొదలెట్టాడు.

అయితే ఈసారి వంటలు, అన్నం ప్రత్యక్షం కాలేదు, కొంచెం కూడా! చిన్న చిన్న రొట్టె ముక్కలు కూడా రాలేదు- వాటి బదులు భయంకరమైన కృరమృగాలు- అసలు మనుషులు ఏనాడు చూసి ఉండనివన్నీ- ఎక్కడెక్కడి నుండో పుట్టుకొచ్చాయి!

సింహాలు, పులులు, మొసళ్లు, ఖడ్గ మృగాలు, అనేక రంగుల పాములు, ఒళ్లు గగుర్పొడిచే భయంకర మృగాలు అన్నీ

బయలుదేరి వచ్చి గ్రామస్థుల మీదికి దూకాయి!!

జనాలంతా హాహాకారాలు చేస్తూ ఎవరి తోచిన దిక్కుకు వాళ్లు పరుగు తీసారు. అందరూ అనాస్సీని ఇష్టం వచ్చినట్లు తిట్టారు.

ఆ జంతువుల నుండి తప్పించుకునేందుకు దగ్గర్లో కనబడిన చెట్టునొకదాన్ని ఎక్కి కూర్చున్నాడు అనాస్సీ. అయినా ఆ జంతువులు అతన్ని వదల లేదు. అన్నీ చెట్టు చుట్టూ మూగాయి. వాటిలో కొన్ని చెట్టెక్కిందుకు పూనుకున్నాయి.

దాంతో అనాస్సీ భయపడి, ఒక చెట్టునుండి మరొక చెట్టుకు దూక్కుంటూ పోయి, అడవిలోకి దూరాడు.

జంతువులన్నీ అతన్ని వెంబడిస్తూ అడవిలోకి పోయాయి. మరి ఆ తర్వాత అనాస్సీ ఏమయ్యాడో- ఎవ్వరికీ తెలీదు.

ఆ రకంగా అనాస్సీ మొండితనం వల్ల, తిక్కవల్ల, ఎక్కడా లేని పాములకు, కృర జంతువులకు ఈ ప్రపంచంలో తావు లభించింది! (అయిపోయింది)

పదాల్ని వెతికి పట్టుకోండి!

పాలపిట్ట, నిఘంటువు, రామాయణం, శివరాత్రి, భాగవతం, భగవద్గీత, ఆప్యాయత, జన్మభూమి, సహాయం, విచారం, పరీక్షలు, సెలవులు, వాతావరణం, దర్శనం, గొప్పలు, వశువులు, మొక్కలు, ఆలస్యం,

గ్రంథాలయం.- ఈ పదాలన్నీ క్రింది పట్టికలో దాగున్నాయి- నిలుపుగా, అడ్డంగా, వాలుగా, క్రిందినుండి పైకి- ఎటువడితే అటు! వాటిని వెతికి పట్టుకోండి! వాటి చుట్టూ గుండ్రాలు గీయండి చూద్దాం!

తం	భ	రీ	ట	క్క	మొ	క్ష	మి	గ్ర	పు	చా	రం
గ్ర	పు	స్యం	త్యం	ఆ	ఆ	క్ష	భూ	ణం	రం	భ	క్క
ట్ల	టు	స్క	ల	ప్యా	పా	లు	స్క	శు	శి	గ	యం
క్క	ఘం	స్యం	ర్భ	ల	ట	త్రి	జ	థా	వ	వ	తం
ణం	ని	స్మ	పి	తే	స్మ	తం	ణం	ట్ట	రా	ద్దీ	టు
ఘం	యం	ట్ట	ని	శు	వ	క్ష	లు	ర్భ	త్రి	త	పు
ప్యా	యం	లి	రం	గ	చా	క్ష	రం	పు	భ	ప	శు
లు	తె	రా	భా	ట్ట	రీ	స్ప	త్రి	క్క	శు	స్యం	ణం
ప్ప	భ	త్రి	ఘం	ప	థా	నం	ర్భ	ద	ఘం	ప	ర
గొ	గ్రం	థా	ల	యం	ణం	ఆ	ప్యా	య	త	స్యం	వ
ణం	ద్దీ	యం	రా	మా	య	ణం	యం	హా	స	క్ష	తా
లు	పు	ల	సె	తం	రం	చా	వి	థా	త్రి	ర్భ	వా

పదరంగం-82

నిర్వహణ: డా. సిరి, మిర్యాలగూడ, నల్గొండ జిల్లా, తెలంగాణ రాష్ట్రం

★	1	2	3		★
4				★	5
6					
	★		★	★	
★	7		8	9	
10		★	11		★

అడ్డం

1. 'పంది'కి మరో పేరు (4)
4. రైతుని ఇలా కూడా పిలుస్తారు (4)
6. 'మారణాయుధము'లోని అక్షరాలన్నీ క్రమం తప్పాయి (6)
7. తిరుపతి వెంకటేశ్వర స్వామి ఎన్ని కొండలపై ఉన్నాడు (5)
10. 'పంది'ని ఇంకోలా కూడా అనవచ్చు (2)
11. 'ఒప్పు'కి వ్యతిరేక పదం (2)

నిలువు:

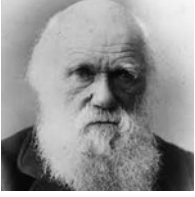
1. 'వాన'కు ఇంకో పేరు (3)
2. రాజాగారి కుమారుడు, వాడుక భాషలో ఇలా పిలుస్తాం (5)
3. క్రమం తప్పిన 'హయిదు' (3)
4. 'చేయి'కి మరో పేరు (3)
5. 'విధము'కి బహువచనం (4)
7. 'ఏరువాక'లో నీటిని కలిగిన రెండు అక్షరాలు (2)
8. 'కొద్దిగా' ఇంకోలా అనవచ్చు (2)
9. 'డ'తో మొదలయ్యే సంగీత పరికరం (2)

అడ్డం-నిలువు ఆధారాల సహాయంతో ఈ గడులను నింపగలరేమో చూడండి. నింపిన పదరంగాన్ని, కేవలం పోస్టుకార్డుపై రాసి, మాకు అందేట్లు పంపండి. మీ బడి పేరు, తరగతి, మీవాళ్ల ఫోను నంబరు తప్పక రాయండి. సరైన సమాధానం రాసి ఎంపికైన ముగ్గురు పిల్లలకు కొత్తపల్లి - 82 ని బహుమతిగా పంపిస్తాం!

తెలుసుకుందాం!

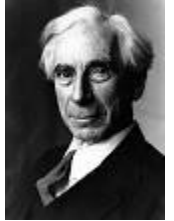
విశిష్ట మానవులు

సేకరణ: సి. రెడ్డి శీను, 8 వ తరగతి, ZPHS గుండువారి పల్లి, తలుపుల మండలం, అనంతపురం జిల్లా.

చార్లెస్ డార్విన్ 1809 లో జన్మించాడు. జీవ జాతుల మధ్య పోలికల గురించి, తేడాల గురించి పరిశోధించాడు. 1859 లో "ఆరిజిన్ ఆఫ్ స్పీషీస్" అనే గ్రంథాన్ని ప్రచురించాడు. 'కణ స్వరూపం అయిన ప్రోటోప్లాజమ్ నుండి అమీబా రూపాందిందనీ, అటుపైన బహుకణ జీవులైన జంతుజాలం వికసించిందనీ, తుదిగా మానవుడు ఏర్పడ్డాడనీ' ప్రతిపాదించాడు డార్విన్. డార్విన్ చేసిన ఈ ప్రతిపాదనను 'జీవ పరిణామ సిద్ధాంతం' అంటారు.

గణిత శాస్త్రవేత్తగాను, తత్వ వేత్తగాను పేరుగాంచిన బెర్ట్రండ్ రస్సెల్ 1872 లో జన్మించాడు. మానవతా వాదిగా ఖ్యాతిగాంచిన రస్సెల్ 'ప్రిన్సిపుల్ ఆఫ్ మాథెమాటికల్ ఫిలాసఫీ' అనే గణిత గ్రంథాన్ని రచించాడు. 1950 లో సాహిత్యంలో నోబెల్ బహుమతి ఆయన్ని వరించింది. మానవాళిని ప్రభావితంచేసే విభిన్న తాత్విక అంశాల మీద ఆయన రాసిన వ్యాసాలు అనేక సంపుటాలుగా వెలువడ్డాయి.

'భారత కోకిల' గా పేరుగాంచిన సరోజినీ నాయుడు 1879 లో పుట్టింది. స్వాతంత్ర్యోద్యమంలో చురుకుగా పాల్గొన్న సరోజిని ఆంగ్లంలో అనేక రచనలు చేసి, ఖండాంతరాలలోనూ గొప్ప కవయిత్రిగా పేరు గాంచింది. హైదరాబాదు కేంద్ర విశ్వవిద్యాలయానికి అనేక సంవత్సరాలుగా సేవ చేస్తున్న భవంతి 'గోల్డెన్ డ్రెషోల్డ్' ఒకప్పుడు ఆవిడ ఆస్తి. దానిని ఆవిడ జాతికి అంకితం చేసారు.

కథల కథ

అనగా అనగా ఒక చిన్న కథ తయారైంది. గెంతుకుంటూ, ఆడుకుంటూ పోతోంది ఆకాశంలో. అంతలో దానికొక రామచిలుక ఎదురైంది.

"చిట్టి కథా, చిట్టి కథా! నువ్వు భలే కనిపిస్తున్నావు. నేను నిన్ను తీసుకుంటాను, ప్లీజ్!" అన్నది.

"తీసుకో, తీసుకో! దాందేముంది? నేనున్నదే అందరికోసం!" అన్నది చిన్న కథ.

రామచిలుక చిట్టి కథను తీసుకోగానే కథలు రెండైనై! చిలకేమో ఒక కథను పట్టుకొని ఎగురుకుంటూ పోయింది- బిగ్గరగా అరుచుకుంటూ.

ఇంకోకథ తన దారిన తను పోతూ ఉంటే చిన్నారి పాప ఒకతె ఎదురైంది దానికి, ఓ చెట్టుకొమ్మను పట్టుకొని.

"ఏం, చిన్నారి! ఎటు పోతున్నావు, ఒక్కతెవే? మీ అమ్మేది?" అంది కథ.

"అమ్మ పోయి కొమ్మ వచ్చే థాం థాం థాం!" అని నవ్వింది పాప. కథకి పాపను చూస్తే ముచ్చట వేసింది.

అది పాపతో కలిసి పోయి, వాళ్ళ అమ్మనీ, అమ్మమ్మనీ, నాన్ననీ అందర్నీ చుట్టుకొని వచ్చింది.

రామచిలుక అక్కడ అరచుకొంటూ పోతుంటే మొద్దురాముడు ఎదురయ్యాడు దానికి: "ఏయ్! చిలకా! భలే కథ ఉన్నట్లుండే, నీ దగ్గర? నాకూ చెప్పు! వింటాను!" అన్నాడు వాడు.

"ఊరికే వింటే ఏం లాభం? రాయాలి! నీకు చేతులున్నై కద!" అంది చిలుక.

"ఊహ్! ఓహ్! అయ్యో! రాయటం రాదే!" మూలిగాడు వాడు.

"కుదరదు నాన్నా! నన్ను అందుకుంటే రాయాల్సిందే!" అన్నది కథ. "సరే" అని వాడు రాయటం నేర్చుకున్నాడు.

ఈ సారి ఒక్క కథే పది కథలైంది- ఎవరెవరినో చేరింది. అందరికీ చదవటం నేర్పింది.

ఆ కథని చదివిన పిల్లలెవ్వరూ దాన్ని ఆపుకోలేదు- అందరి దగ్గరా అది రెండింతలు అవుతూనే పోయింది. ఆ పిల్లల స్నేహితులు- వాళ్ళ అమ్మా నాన్నలు- వాళ్ళ స్నేహితులు- ఇట్లా పోతూనే ఉంది కథ- అందరూ విన్నారు; అందరూ చదివారు; అందరూ చెప్పారు!

చాలా ఏళ్ళ తర్వాత మాకు చెప్పిందొక పాప, ఆ కథని- "ఓయ్, కథా! రా!నిన్ను కొత్తపల్లిలో వేస్తాం" అన్నాం మేం.

"మా బాగా వేసుకోండి! నేనున్నదే అందరికోసం!" అన్నది కథ.

"సరేగానీ, నిన్నెవరు తయారు చేశారు, మొదట?" అడిగాం, మేం, పెద్దవాళ్ళం.

"అయ్యో! నేను ఎన్ని చోట్ల తిరిగాను, ఎంత మారాను! ఎప్పుడో ఒక రామచిలుక పాడింది నన్ను! ఒక మొద్దు రాముడు

రాశాడు నన్ను! కానీ ఎందరు పిల్లలు బ్రతికించారో, ఏం చెప్పను? ఎంతమంది పెద్దలు మెచ్చి కాపాడారో, ఏమనను?

మీరేమైనా మొదటివాళ్ళా? మీపని మీరు కానివ్వండి! నా దారిన నేను ఎగురుతూనే ఉంటాను" అని నవ్వింది కథ.

ఇదీ, ఈ కథల కథ!

Form IV

Statement about ownership and other particulars about newspaper **Kottapalli :**

1. Place of publication: Kottapalli Prachuranalu,
1-127/A, Near MRO Office, Chennekothapalli, Ananthapuramu District, A.P. - 515101
2. Periodicity of publication: Monthly
3. Printer's Name : Narayana Sarma G.V.
Nationality: Indian
Address: 1-127/A, Near MRO Office, Chennekothapalli, Ananthapuramu District, A.P. - 515101
4. Publisher's Name: Narayana Sarma G.V.
Nationality: Indian
Address: 1-127/A, Near MRO Office, Chennekothapalli, Ananthapuramu District, A.P. - 515101
5. Editor's Name: Narayana Sarma G.V.
Nationality: Indian
Address: 1-127/A, Near MRO Office, Chennekothapalli, Ananthapuramu District, A.P. - 515101
6. The Names and Addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding More than one percent of the total capital:
Dr. Samatha Potu, President, Satya- Foundation For A Healthy Society, 'Sri Krupa', Near Bus Stand, Chennoor, Adilabad District, Telangana State- 504201

I, Narayana Sarma G.V. hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Date: 01-03-2016

Signature Of the publisher: Narayana

కొత్తపల్లిని మీ మిత్రులకు, మీరు చదివిన బడులకు, మీ సమీపంలోని టైబ్రరీలకు బహూకరించండి!

రాబోయే 12 సంచికలకై ముందస్తు చందా:

వ్యక్తులకు: 300/- (పోస్టేజీ మరియు యస్సెమ్మెస్ ఛార్జీలు కలిపి)

సంస్థలకు: 350/-

గమనిక: అచ్చయిన పుస్తకాలు ఎప్పటికప్పుడు సాధారణ పోస్టులో పంపబడతాయి.

NEFT TRANSFER కోసం అక్కౌంటు వివరాలు:

**“Kottapalli Prachuranalu”
SB A/c 62320333310,
State Bank of Hyderabad
Dharmavaram Branch
IFSC: SBHY0020902**

Transfer వివరాలను

మాకు మెయిల్ ద్వారా

తెలియజేయండి:

team@ kottapalli.in

(బ్యాంకు వారి కొత్త నియమాలనుసరించి, "క్యాష్ హ్యాండింగ్ ఛార్జీలు"గా ప్రతిసారి రూ. 50 అదనంగా చెల్లించవలసి వస్తున్నది.. అందువల్ల బ్యాంకులో డబ్బు కట్టకండి- నేరుగా మీ అక్కౌంటు నుండి ట్రాన్స్ ఫర్ చేయగలరని ప్రార్థన)